

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

2012. július

Adventszemle

Légy az Ő hírnöke!

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

20

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

Szent öröm

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Közlemények
- 2012 augusztus, eseménynaptár
- Nyugvóra tért

8 Alapcikk

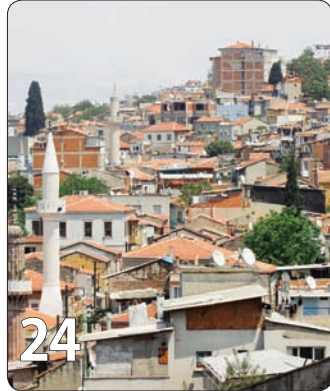
Iosif Diaconu

Légy az Ő hírnöke!

10 Lelki élet

Ciprian Iorgulescu

Mondd el, hogy mit tett az Úr!

24

12 Gyakorlati kereszténység

Missziós módszerek

- *Bibliatanulmányozás családoknál*
- *Evangelizás a lakónegyedben*
- *Evangelizálás iskolában és líceumokban*
- *Evangelizálás a kis- és nagyvárosokban*
- *Egészségügyi misszió*
- *A női misszió*
- *Evangelizálás a hatóságoknak és a társadalom nagyjainak (VIP)*
- *Ébredés a külső evangelizálás által*

27

19 Ismerjük meg adventista családunkat

- A buzăui Filadelfia gyülekezet
- Szenegál

20 Különleges

Az örökkévalóság egy pillanata

22 Interjú

Beszélgetés a Generál Konferencia pénztárossal

24 Misszió

Mildred Thompson Olson

Tűzzel és vérrel (II)

31

27 Interjú

Cristina Işvan

Díjat kapott „Az emberi test csodája” műsor

30 Gyermekoldal

Alina Chirileanu

A Biblia könyvei

31 Szívtől szívnek

Mihai Maur

Ugyanolyan értékesek, mint az angyalok

2012. július. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Tanácsadók Teodor Huţanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Fordította Bartha Sándor Szerkesztette Mezei Áron, Tördelés Szócs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Fast Print Nyomda, str. Ţepeş Vodă, nr. 111, sect. 2, Bucureşti, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

Szent öröm

Nemrég részt vettem a keresztény misszionáriusok egyik találkozásán. Ritkán éreztem át ennyire mélyesen Isten jelenlétét, mint akkor. Olyan emberek vettek körül, akik mintha a mindennapi életen kívül léteznének. Láttam tekintetükben a másokért izzó áldozat fényét és a határtalan elszántságot Isten ügyéért. Elgondolkodtam, vajon honnan kerültek ki ezek az emberek? Amikor tapasztalataikat hallgattam, gazdagoknak láttam őket, hősiességükben és sziklaszilárd hitükben. Az ember szinte készte-tést érez követésükre, gondolkodás és a következmények felmérése nélkül. „Ha buzgóságuk tüze több embert emésztene az egyházban, már régen a mennyben volnánk”, mondta az egyik résztvevő, aki éppen mellettem ült. „Ezek Sátánt is megfélemlítik. Az egész pokol rzket, amikor az evangéliumot a kezükben látja.”

Érdeklődéssel hallgattam, amint mesélni kezdett egy történetet arról, hogy a vallásos ellenfelek megaláztatottan, szegyenkezve, vereséget szenvedve vonultak vissza, mint egy sebzett szarvas a csorda feletti hatalomért vívott párbajból. Szemében megcsillant a győzelem fénye, mintha átszúrta volna a kígyó fejét. Diadalittasan örült az ellenség legyőzésének. Az ellenfél megsemmisült, az Ördög feletti győzelem pedig teljesen átítat minket. „Fantasztikus látni, amint a démonok megadják magukat neked. Ma Isten országának egyetlen biztos lakóival voltunk együtt”, mondta végezetül a barátom.

Fürkésztem, hogy vajon komolyan gondolja-e, és elég magabiztosnak tűnt. Tetszett a kijelentése, de éreztem, hogy talán merészebb a kelletnél. Miközben hallgattam, mennyire erőteljes és látványos Isten munkája azoknak életében, akik teljesen ennek a munkának szentelik magukat, folyton a fülemben csengett a résztvevő társam kifejezése: „Isten országának egyetlen biztos lakói”.

Eszembe ötlött a Lk 10:17-20 verseiben fegyezett történet. Mintha az egyháztörténet keresztény misszionáriusainak első kongresszusáról szólna ez a beszámoló. A 70 tanítvány éppen egy kampányról tért vissza, amelyben a „sötétség hatalmai” mintha csakis ellenük jöttek volna ki harcolni. A démonok színlelés nélkül harcoltak, szövetségeseik pedig – a kígyók, a skorpiók,

a farkasok, a gazdasági válság és az éhínség – elveszítették erejüket Isten misszionáriusai előtt. „Uram, még az ördögök is engednek nekünk a Te neved által”, mondták, amikor „visszatértek örömmel” (17. vers).

Mintha látnám Jézust, amint azzal a szeretettel nézte őket, melyet csak Ő volt képes kifejezni, és a legreményteljesebb szavakat kereste, hogy bátorítsa őket. Talán ezeket a szavakat vártam volna el Tőle: „Gratulálok! Ez igen, testvérek! Zúzzuk porrá őket! Mutassuk meg nekik és az egész világnak, ki itt az Úr! Nagyon jó! Üzzétek őket! Szabadítsuk meg a világot a bajtól! Örüljétek és ujjongjatok, hogy a sárkány feje szétzúzzatik!” Természetesnek véltem volna, ha azon az örömteli napon Jézus ezeket mondja. Mi így tettünk volna.

Örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben!

De Ő nem ezt mondta. Furcsamód, a gonosz fölötti győzelem örömét más nézőpont szerint értékelte: „De azon ne örüljétek, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” (20. vers)

Miért nem akarta Jézus, hogy a tanítványok az ellenség legyőzésén örüljenek? Számunkra nincs annál nagyobb öröm, mint az ellenfél legigázása. Jézus számára miért másodlagos csupán az ellenség térdre kényszerítése? Nem örült, hogy sikerült legyőzniük? Minket éppen ez lelkesít. Őt viszont mintha szomorítaná. Sőt, a 21. versben azt olvassuk, hogy „azon órában örvendezte Jézus lelkében”, de nem azért, mert látta „a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből” (18. vers), hanem mert: „Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmeseke elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves teelőtted.” (21. vers).

„De azon ne örüljétek, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” (20. vers) ■

Virgiliu Peicu, a
CURIERUL ADVENTIST
főszerkesztője

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Missziós terv Craiován

Szombaton, 2012. június 2-án Craiova városában az Olténiai Egyházterület útjára indította a „Missziómunka a nagyvárosokért” című programot. A közel 800 jelenlevő – a város gyülekezeteiből, valamint a környékről – együtt fogadta el a felhívást erre a munkára. Az ösztönző igé Teodor Huțanu lelkész, a Romániai Hetednap Adventista Egyház elnöke szólta, szavait a Olténiai Egyházterület szolgálattevői erősítették meg. A jelenlevők meggyőződhetek arról, hogy ezekben az időkben szükséges a nagyvárosokban hir-

detni Jézus visszajövetelének jó hírére. Megerősödhetett azon meggyőződésük is, hogy a craiovai testvéreknek sokkal többet kellene törődniük a körülöttük élő több ezer lélek lelki tudatlanságával.

Alkalom adódott mindenki számára, hogy tevékenyen részt vegyen a missziómunkában. Bátorító volt látni, hogy a jelenlevők többsége igennel válaszolt a felhívásra.

Az egyházterület igyekezett minél több lehetőséget felkínálni a tagok számára, hogy munkálkodhassanak. A Reménység Hangja Rádió jelenléte

a városban, egy újabb helyi adó megnyitásának lehetősége, a Sola Scriptura könyvesbolt és egy helyiség, amelyben egészségügyi klub működhetne, csupán néhány a missziós lehetőségek közül. Az erőteljes felhívás, az énekszámok és a lelkesítő hangulat sokakban megerősítette azt a vágyat, hogy siettetniük kell az Üdvözítő eljövetelét által, hogy részt vesznek e missziós terv kivitelezésében.

Forrás: *Adventista Info*, 590/15 szám, 2012. június

A Romániában lelkiismereti okokból egykor elítéltek találkozója

Szombaton, május 26-án, a pitești-i hetednap adventista gyülekezetben tartotta 21. találkozóját a Lelkiismereti Okokból Egykor Elítéltek Romániai Szövetsége. A szövetséghez adventista személyek tartoznak, akiket hitükért börtönbe zártak a kommunizmus ideje alatt.

Húsz résztvevő érkezett az ország minden részéről. Meghatottan meséltek a börtönben szerzett tapasztalataikról, kérdésekre válaszoltak, énekeltek,

verseket mondtak, példát mutatva az ifjabbak előtt a szép életről és a hitről.

Egyes adatok szerint csaknem 1000 adventista vagy az adventista gyülekezeteket látogató személy járta meg a kommunista börtönöket, kizárólag a hitükért. Az esemény összegzéséként Titu Ghejan lekipásztor, a szövetség elnöke, elmondta, hogy ezeket a csodálatos tapasztalatokat fiatalon, alig 22-26 évesen élték át, és ez a tény hatalmas kihívás elé állítja az egyház mai ifjait,

akiknek le kell győzniük a rossz szokásokat és a világius lelkület börtönét.

A találkozó végén a jelenlevők hálát adtak Isten csodálatos gondviseléséért és közbelépéséért életükben, és arra a napra gondolva tértek otthonaikba, amikor majd sosem fognak elválni egymástól.

Forrás: *Adventista Info*, 588/1 szám, 2012. június

■ VILÁGEGYHÁZ

Nemzetközi Bibliakonferencia vallástanároknak és teológusoknak

Június 11–21 között Izraelben tartották meg a Teológusok és Vallástanárok Nemzetközi Bibliakonferenciája harmadik kiadását. Az első két értekezletet 1998-ban és 2006-ban tartották meg. Az idei eseményre közel 300 te-

ológus, bibliakutató tanár és adventista tisztségviselő utazott el.

Az alkalomhoz választott témakör a következő volt: „Bibliai antropológia adventista nézőpontból”. Az esemény alatt 13 plenáris ülés és 54 csoporttalálkozó volt, amelyek ezt a témakört vitatták meg. A konferencián készült felvételek megtekinthetők a <http://www.adventistbiblicalresearch.org/IBC12/index.htm> honlapon.

A találkozó céljai közül megemlíthjük a következőket: (1) a bibliai néző-

pont elmélyítése az ember természetével kapcsolatosan, (2) újabb módszerek kiaknázása, amelyek által az egyház tagjai igazolhatják az emberrel kapcsolatos bibliai tanokat és (3) stratégiák kidolgozása, amelyek által más vallásoknak is átadhatjuk az emberi természettel kapcsolatos bibliai nézőpontot.

A romániai adventista tanárokat Marius Muntean testvér, az Adventista Teológiai Intézet elnöke, és dr. Szalós-Farkas Zoltán, teológiai professzor

3rd International
BIBLE Conference
Israel 2012

képviselte. Szintén jelen volt Daniel Olariu testvér is, aki Dublinban lelkipásztor.

A Bibliakutató Intézet 1975-ben alakult, a Generál Konferencia bizottságának javaslatára. Az intézmény célja

az adventista életstílus és teológia népszerűsítése, ahogyan azt világszéles egyházunk értelmezi.

Dél-Amerika – „Misszió a nagyvárosokban”

A Dél-Amerikai Divízió e terv kivitelezésére Argentína fővárosát, Buenos Aires választotta ki. A 13 millió lakosságú metropolisz elsőbbséget élvez a divízió számára, de minden Unió kiválasztott egy nagyvárost, amelyre összpontosítani szeretne a 2013-as évben.

Argentína fővárosa különös figyelmet igényel, hiszen a lakosság csupán 9,1%-a vallja magát „evangéliumi kereszténynek”, míg 18%-át egyáltalán nem érdekli a vallás. Argentínára vo-

natkozóan tíz nagy kihívást, feladatot azonosítottak, amelyek közé tartozik egy kórház, egy vegetáriánus vendéglő, és egy fővárosi adventista iskola létesítése.

A „Káleb misszió” egy kimondottan fiataloknak szóló program, amelynek célja 3000 fiatal mozgósítása 300 000 DVD kiosztásában, amelyen „Az utolsó reménység” című film található.

Várhatóan ezek az erőfeszítések (és emellett egyebek is, mint a volt adven-

tisták megkeresése, amit a Radio Novo Tempo rádióadó támogat, és 167 kisebb evangélizációs kampány, amelyet Luis Goncalves lelkész műholdas evangélizációja követ 2013 szeptemberében) legalább 3000 keresztséget és négy gyülekezet alakulását fogják eredményezni a városban. Hasonló célokat tűztek ki Dél-Amerika más nagyvárosában is.

Forrás: *Adventista Info*, 587/25 szám, 2012. május

Edwin Ludescher, Isten és az egyház hűséges szolgálója

Hétfőn, 2012. június 11-én, türelemmel, bátorsággal és Istenbe vetett hittel viselt hosszú betegségben, 84 éves korában elhunyt Edwin Ludescher.

„Fájlaljuk egy olyan személy elvesztését, aki Isten művéért még az életét is kockáztatta”, jelentette ki Erich Amelunk testvér, az Euro-Afrikai Divízió pénztárosa, aki hosszú ideig Ludescher testvér munkatársa volt.

Ludescher lelkész szolgálatát 1948-ban kezdte Ausztriában, ifjúsági lelkészként. Ott ismerte meg Gerdát, aki 60 éven keresztül volt az élettársa. 1954-től két évig szolgált Franciaországban, a Collonges-i Teológiai Szeminárium dékánjaként. 1956-ban meghívást kapott Kamerunba, hogy misszionárusként dolgozzon. Családjával együtt 10 évig élt Afrikában.

1968-ban kinevezték az Egyenlítői Afrikai Misszió elnökévé. Vezetése alatt, amely 1975-ben ért véget, jelentős előrelépések történtek a tevékenység fejlődésében és új intézmények megalapításában.

A Generál Konferencia Bécsben tartott, 1975-ös ülésén Edwin Ludescher testvért megválasztották az Euro-Afrikai Divízió elnökévé, amely szolgálatát bölcsen végezte 1994-ig, amikor visszavonult.

Felesége, Gerda 2010-ben hunyt el. Két fia – Jurgen és Gerd – és feleségeik, valamint fiaik maradtak hátra. A megemlékező istentiszteletet pénteken, június 29-én, 14 órai kezdettel tartották meg, Svájcban, a berni adventista gyülekezetben.

Forrás: *Adventista Info*, 590/15 szám, 2012. június

■ KÖZLEMÉNYEK

Az ASI ROMÁNIA örömmel jelenti be, hogy június 1-jétől kezdődően megnyitotta a 2012-es évre szóló tervek benyújtási időszakát, amelynek a lejárta július 31-e. A terv leadása érdekében látogassa meg a www.asiromania.ro honlapot. Bővebb tájékoztatásért írjon a következő e-mail címre: office@asiromania.ro.

„AZ 1 EGÉSZ SZÁM”

Egyedül vagy? Megértésre és közösségápolásra van szükséged? Gyere el a Brassó megyei Moieciura, ahol 2012. augusztus 27-e és szeptember 2-a között táborot szervezünk egyedülálló nők számára, melynek jelmondata: „Az 1 egész szám”. A szállás és étkezés díja egy napra 50 lej. A gyalogtúrák, a táborút, a közösségápolás pillanatai jó alkalmat

nyújtanak, hogy megértsük: ha mindenki elhagy, „En, az Úr, Veled vagyok”.

Tájékoztatás és jelentkezés:

Viorica Avramiea, tel. 0746 221 969, e-mail: vioricaavramiea@adventist.ro
Raluca Ropotică, tel. 0744 603 388, e-mail: raluopo@yahoo.com.

A helyfoglalás a jelentkezés sorrendjében történik, 2012. augusztus 15-éig.

**ADVENTISTA
TEOLÓGIAI INTÉZET**

Alapvető értékeket nyújt
Tudást közvetít
Ihletet ad

**FELVÉTELI
2012**

Vallás magiszteri az Andrews University keretében

Tanulmányi időszak: 1 év, nappali tagozat
Angol nyelvű tanulmányprogram
bármely egyetemi végzettségű jelentkezőnek
Beiratkozási időszak: június 18. – július 10.

Adventista pasztorálteológia szak

Államvizsga, 4 év, nappali tagozat
Oklevél: teológiai államvizsga
Felvételi: beiratkozás július 16–23. / vizsgák július 24–25.

Román nyelv és irodalom szak Angol nyelv és irodalom szak

Államvizsga, 3 év, nappali tagozat
Oklevél: bölcsészeti államvizsga
Felvételi: beiratkozás július 16–25. / interjú július 26.

Szociális munka szak

Államvizsga, 3 év, nappali tagozat
Oklevél: szociális munka államvizsga
Felvételi: beiratkozás július 16–23. / interjú július 24.

Óvodapedagógus és tanítóképző szak

Államvizsga, 3 év, nappali tagozat
Oklevél: neveléstudományi államvizsga
Felvételi: beiratkozás július 16–24. / interjú július 25.

Kapcsolatfelvétel:

www.institutadventist.ro
secretariat@institutadventist.ro
Tel. +4 0213695350

■ ESEMÉNYNAPTÁR 2012 AUGUSZTUSÁRA*

Időpont	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
július 24 – augusztus 5.	Egyedülálló személyek nemzetközi tábora (+27)	Borzont, Hargita megye	Szász Cserei Géza, A Dél-Erdélyi Egyházterület ifjúsági osztályvezetője
július 28.	Az adventista gáborok bibliakonferenciája	Borzont, Hargita megye	Szász Ernő, a romániai Unió etnikumokért felelős igazgatója
július 29 – augusztus 5.	Igehirdető tábor (gyermekprédikátorok)	Moieciu, Brassó megye	Mădălin Avrămescu, lelkész
augusztus 5–11.	Zenei tábor	Sávârşin, Arad megye	Cristian Toma, zenei felelős
augusztus 6–12.	Tábor a roma gyerekek számára	Moieciu, Brassó megye	Dan Neacşu, misszionárius
augusztus 18.	Körte-fesztivál	Bădeni, Dâmboviţa megye	Claudiu Țepuş, lelkész
augusztus 22–26.	Ifjúsági Kongresszus	Iaşi	Daniel Chirileanu, a román Unió Ifjúsági Osztályának igazgatója

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

■ NYUGVÓRA TÉRT

Ioan Toma Bujor

Ioan Toma Bujor lelkipásztor 1926. március 17-én született a Teleorman megyei Bujoru községben, a család ötödik gyermekeként. Az elemi iskola elvégzése után Giurgiu városában végzte líceumi tanulmányait.

Habár ígéretes pálya várt rá világi iskolákban, Bujor testvér szíve csak Isten művéért dobogott. Elhatározza,

hogy a méhkerti misszióiskolában folytatja tanulmányait. Miután sikeresen végzett, a Munténiai Egyházterület alkalmazta 1952 szeptemberében, ahol hosszú évekig dolgozott lelkipásztor-ként és könyvelőként.

1953-ban házasságra lépett az ifjú Ani Radu testvérnővel. Házasságuk áldásaként született lányuk, Ligia Carmen.

Bár 1986-ban nyugdíjba vonult, szolgálata még nem fejeződött be. Szabadidejét arra használta, hogy az ország déli részén levő adventista gyü-

lekezetek némelyikének megírta a történelmét. Munkája, amelynek címe „Emberek és oltárok”, hű adatbázisnak szolgál azok számára, akik az Adventista Egyház kezdeti időszakát kutatják.

Rövid, de súlyos szenvedés után, Bujor testvér 2012. május 18-án hunyt el, abban a reménységben, hogy a fel-támadás reggelén majd viszontlátja szeretteit és azt, Akit szolgált, valamint azokat, akikért munkálkodott.

Moldován Mária

Moldován Mária testvérnő 1925. szeptember 25-én született a Maros megyei Mezóménesen. Väidean Zaharia és Márta négy gyereke közül ő volt a harmadik. Már zsenge gyerekkorában megtanulta a szorgalmat és áldozatkészséget, amely egész életén végigkísérte őt.

Fiatalságának évei alatt az Istennel való különleges kapcsolat alapkövét tette le. A ménesi adventista gyülekezetbe járt, és 18 éves korában megkeresztelkedett.

1946 januárjában lépett házasságra Moldován Jánossal, aki később az evangélium szolgája lett. Boldog házasságban éltek 54 éven át, míg 2000-ben férje meghalt. Házasságuk alatt két gyerekük született, Mimi és Nelu. Szeretüket megosztották velük, és azokkal

a testvérekkel, akiket lelkeszi munkásságuk alatt szolgáltak.

Tizenkét évnyi özvegységében követte lányát és vejét (Szász Ernő lelkipásztort és feleségét, Mimit) minden-hová, ahol szolgálniuk kellett. Életének utolsó időszakában sem szűnt meg dicsérni az Urat a 23. és a 103. zsoltár gondolataival. 2012. április 29-én, Is-tenben megnyugodva hunyt el.

Viorica Brezae

1966. augusztus 16-án, Blănaru Iacob és Paulina családjában, a Konstanca megyei Topraisaron, kilenc gyerek közül hatodikként született meg Viorica. A szülőföldjén leélt szép gyermekora után a népes család örömeire 1984-ben keresztségre lépett az Úrral, a Viile Noi gyülekezetben. Az élet útján találkozott az ifjú Cornel Brezae-val, akivel

1988-ban házasságra lépett. Két gyerekük született: Adeline-Alice és Adriel-Daniel. Viorica szeretetteljes, odaadó feleség, derűlátó, önfeláldozó lelkületű és mindig mosolygós volt. Gyakran kínálta fel saját betevő falatját a nélkülözőknek.

Az orvosok először 2009-ben gyanakodtak rákbetegségre, majd a hosszadamas kivizsgálások igazolták Viorica testvérnő szervezetében a kezdeti diagnózist. Ez év kezdetétől állapota rohamosan romlott, és január 22-én földi élete lezárult.

Súlyos betegségének tudatában gyakran mondogatta: „Ha az Úr elszólít, akkor hívjon minél hamarabb, hogy ne kelljen szenvednem”. A betegséggel és a halállal szembeni bátorsága mindannyiunkat megérintett: „Nem vágyom arra, hogy Isten csodálatos módon meggyógyítson. Ha mégis megtenné, megköszönném Neki, de ha nem teszi meg, akkor sem fogom megkérdezni Tőle, hogy: *miért?*”

Légy az Ő hírnöke!

Országos missziókongresszus

Van-e még szüksége valakinek az adventistákra?

2004 szeptemberében az Ivan hurrikán sújtott le az amerikai Pittsburgh városára. A vad időjárás házakat, középületeket és minden olyan építményt megrongált, amely nem rendelkezett kellően szilárd szerkezettel.

Az újjáépítésben az Adventista Egyház is részt vett, több terv kivitelezésében is kivette a részét. Csoportokat szerveztek a házak újjáépítésére, központokat nyitottak meg, ahol vészhelyzetre való felkészítőket tartottak, kábítószerfüggők számára nyitottak tanácsadó központokat, és sok más szolgáltatással álltak az emberek rendelkezésére.

Akkoriban Pittsburgh városában nagyon kevés adventista volt.

A hurrikán pusztítása nyomainak eltüntetésé után a városvezetés felszólította az adventista segélyszervezetet a visszavonulásra. „Városunkban már van elég egyház, nincs szükségünk egy újabbra”, érvelt a pittsburgh-i polgármesteri hivatal.

Ebben a bizonytalan helyzetben, amikor testvéreink még nem tudták, hogy mi lesz a végkifejtet, valaki felhívta a polgármesteri hivatalt. „Nagy tévedés elúzni az adventistákat a városból. Nagyon sokat dolgoztak és segítettek a helyreállításban. Városunknak szüksége van az adventistákra.” A telefonáló egy római-katolikus pap volt. Aztán egy lutheránus lelkész is telefonált, hasonló üzenettel. Majd egy iskolaigazgató mesélte el, hogy milyen sokat segítettek az adventisták az iskola épületének helyreállításában. Összesen mintegy 20 hivatalos személy vagy közéleti szereplő szólalt fel és állította: „szükségünk van az adventistákra!”

Ennek következtében Pittsburgh-ben megmaradhatott az Adventista Egyház és azóta is szépen fejlődik.

Missziókongresszus

Felmérések azt mutatják, hogy tíz adventistából csupán három vesz részt tevékenyen helyi gyülekezetének életében.

A mennyei terv azonban az, hogy mindenhol, ahol adventisták élnek, a környezetükben az emberek elmondhassák: „szükségünk van ezekre az emberekre”. Az az adventista, aki megtapasztalta Isten kegyelmének előjogait, hatást gyakorol a környezetére. És amellett, hogy a hívó adventista jó befolyást gyakorol embertársaira, legfőképpen a reménység prédikátora és Krisztus tanúja kellene, hogy legyen.

Eme krisztusi küldetés alapján szervezték meg Stupini-ban országunk első missziókongresszusát, ez év májusában. Az esemény jelmondata ez volt: „Légy az Ő hírnöke!”

A közel 250 résztvevő odaszentelődési légkörben újította meg elhatározását, hogy Krisztus zászlaját emeli a magasba. A kongresszus négy napja alatt különböző missziós módszerek kerültek bemutatásra, és minden résztvevő kiválaszthatta a számára megfelelőt. Minden egyházterület képviselője megosztotta tapasztalatát, amelyet országunkban végzett missziós tevékenysége alatt szerzett. Ezek megerősítették a résztvevők bizonyosságát abban, hogy Isten munkálkodik, és ez által vágyat éreztek ők is részt venni ebben a magasztos munkában.

Az esemény meghívottja volt Gary Krause, a Generál Konferencia Missziós Osztályának igazgatója, Arthur Steele, a Bibliakutató Intézet igazgatója, valamint Joseph Kidder professzor, az Andrews Egyetemről.

A meghívottak szemináriumokat tartottak és saját tapasztalataik alapján tettek bizonyosságot arról a munkáról, amely a világ missziós területein folyik. A gyakorlati felkészítés az odaszentelődésre való felhívással ötvöződött, így teremtődött meg az a légkör, amely felelősségérzettel és a missziómunka elvégzésének sürgető érzetével töltötte be a jelenlevőket.

Krisztus módszere

Gary Krause testvér üzenete Jézus Krisztus missziós módszereire épült. Az Üdvözítő példáját követve a misszionáriusnak az embereket kell megközelítenie. Ez egy egyszerű példa, amely

Gary Krause

Artur Stele

Joseph Kidder

természetes, hatékony és kizár minden téves megközelítést. A módszernek öt alapelve van:

1. *Jézus elvegyült a tömegben.* Az individualizmus korszakában egyre inkább hajlunk arra, hogy elszigetelt életet éljünk. Évekig élünk egy helyen anélkül, hogy ismernénk szomszédaink neveit. Az Úr Jézus azonban bemutatta, hogy az emberek között kell élnünk.

2. *Jézus törődött az emberek szükségleteivel.* Jézus nem azért ment az emberek közé, hogy felmérje a „piacot”, hanem azért, hogy megismerje szükségleteiket. Érzékenyen figyelt minden emberi nehézségre, szükségletre.

3. *Jézus az embereknek szolgált.* Habár Jézus küldetése az ember üdvözítése volt, Ő megoldotta az azonnali és a konkrét gondokat is. Nem csak az élet kenyerét nyújtotta az embereknek, hanem megtanította őket arra is, hogyan szerezék meg mindennapi kenyerüket.

4. *Jézus elnyerte az emberek bizalmát.* Mivel meggyógyította és megvizsgáltta őket, az emberek kitérték szívüket Előtte. Érezték, hogy Jézus sosem árulná el őket, és hogy az élet kenyerét adhatja nekik.

5. *Jézus meghívta az embereket, hogy kövessék Őt.* Akiket meggyógyított, táplált, vigasztalt, akiknek bűneit megbocsátotta, a lábai elé ültek és készek voltak bármit megtenni Érte. Ekkor Jézus felhívást intézett feléjük, hogy kövessék őt, és legyenek a reménység hordozói a világban.

Így végezte Jézus a missziómunkát. És azóta, aki hűséggel és odaadással alkalmazta ezeket a módszereket, sikerrel járt az evangélium hirdetésében.

„Imádkozz és dolgozz!”

Ez a kijelentés az elméleti síkon élő advent közösség számára mindinkább egy olyan jelmondatává válik, amelynek a gyakorlatban semmi

jelentősége nincs. Ez azért van, mert közülünk nagyon kevesen fogadtuk meg ezt a tanácsot. De akik komolyan vették az imát és a munkát, azok szemtanúi lehettek Isten csodáinak.

Az ima a misszió létfontosságú eleme. Ezt hangsúlyozta Joseph Kidder testvér is. Munkánk általában azon alapul, amit az ember képes megtenni. Ez azért történik, mert nem ismerjük a Krisztussal való személyes kapcsolatból, hogy mire képes Isten.

Kidder testvér szerint az apostoli egyházban a munka kilencvenöt százalékban volt a Szentlélek munkája és csak 5 százalékban emberi tevékenység. Sajnos, ma az egyházi munka 95%-a emberi munkálkodás és csak a maradékot engedjük át a Szentlélek kezébe.

Akik készek voltak kipróbálni az ima hatékonyságát, nem maradtak válasz nélkül. Egy hölgy, akit Bedinek hívnak, az ima által szabadult meg az alkohol fogságából. Aztán ismerve az Istennel való párbeszéd hatékonyságát, Bedi testvérnő elhatározta, hogy másokért is imádkozni fog. Imalistát készített, amelyet naponta Isten elé tárt. Ennek következtében 57 drága lélek élhette át a megtérés örömét és a keresztséget.

Légy az Ő hírnöke!

Jézus Krisztus már 2000 évvel ezelőtt észrevette, hogy beérett a gabona, és az emberek készek befogadni az evangéliumot. És akárcsak napjainkban, épp tanítványai voltak felkészületlenek a munkára, akik nem értették még küldetésüket. Jézus így bátorította őket: „Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába”.

Ez a gondolat lelkesítette az országunkban rendezett első missziókongresszus résztvevőit is. Sokan azzal a vágyal távoztak, hogy még nagyobb hűséggel lesznek ezután Krisztus hírnökei. Te szeretnél az Ő hírnöke lenni? ■

Iosif Diaconu, a
CURIERUL ADVENTIST
szerkesztője

Mondd el, hogy mit tett az Úr!

Meghívlak benneteket egy képzeletbeli utazásra.

Szokásos, rendkívüli eseményektől mentes napnak tűnt. Ugyanaz a kellemetlen látvány tárult a szeme elé. Láta az önmagának okozott sebeket, az ütések nyomait, a kezein és lábain a láncok pedig még idegesebbé tették. Zavart elméjében ködös emlékfoslányok futottak át a rég nem látott családról és barátokról. Ajkain halvány mosoly jelent meg. Most nagyon távoliaknak tündek ezek a kellemes emlékek.

Magányosan, barátok nélkül élt a temetőben, az emberektől megvetetten és üldözötten. Ismerősei, akiknek a közelében élt, megverték és elűzték. Nem kívánatos személy lett. Annyiszor visszatért közéjük, de mindig kiűzték a faluból. Nem akarták, hogy közöttük lakjon. Már többször lekötötték, hogy ne tudjon visszatérni közéjük. Testi és lelki fájdalmában kiáltozott a hegyek között. Most épp a tengerparti sziklák között van. Azt sem tudja, hogyan került oda. És azt sem, hogy mióta van ebben az állapotban.

A remény

A tengert nézte. Szívesen bámulta a hajókat. Annyira vágyott arra, hogy hajóra szálljon és átengedje magát a hullámok kénye-kedvének. De ki venné fel maga mellé hajójába, csónakjába?

Miközben a tengert bámulta, egy közelgő csónakra lett figyelmes, amely partot ért. Néhány ember szállt ki belőle. Tekintete az élen haladó személyre irányult. Olyas valamit fedezett fel az arcán, amit még sohasem látott. Észrevette, hogy ez a személy nem riad meg és nem menekül előle. Szaladni kezdett feléje, majd térdre borult előtte. Volt valami különleges ebben a Személyben.

Szóra nyitotta ajkait... ám nem ő, hanem az őt kínozó démonok beszéltek helyette. Ó, vajon mit fog tenni az, Aki most épp előtte áll?

Még a térdein volt, amikor hallotta e szavakat: „Hagyd el tisztátalan lélek ezt az embert!” Elméje azonnal felszabadult, hosszú idő után újra sza-

badon gondolkodhatott. Felemelte tekintetét, Rá nézett és érezte, hogy ez a Valaki szereti őt. Háláját fejezte ki Gyógyítója iránt, akinek társai felöltötték őt. Ó, milyen jó érzés volt újból érezni a ruha puha érintését.

A parancs

Egyetlen gondolat járta át: örökre Gyógyítója mellett maradni. Ki is fejezte ezt az óhaját, de meglepetésére Jézus nem egyezett bele.

Hirtelen arra gondolt, hogy megint elutasítják. Hát most sem kell senkinek? Mi lesz vele? Hova fog menni? Hisz meg volt győződve arról, hogy lesz helye Gyógyítója mellett. Ilyen kételemek és kérdések gyötörték, amikor az Úr Jézus elmondta, hogy küldetése van számára.

Szükségem van rád! Én jól tudom, milyen érzés üldözöttnnek és megvetettnek lenni. Akik elüldöztek és megkötöztek téged, azok Engem is üldöznek. A faluba engem sem fogadtak be. Én azonban szeretem őket és szeretném, ha ők is megtudnák, mennyire aggódom értük. Menj, és mondd el nekik, hogy mit tettem érted. Ezzel a küldetéssel bízlak meg! Légy az én hírnököm!

Ekkor értette meg, hogy van egy életcélja. El fog menni, és elmondja mindenkinek, ami történt. És elment.

Elment az övéihez és elmesélte a csodát. Mindenkit meglepett ez a változás. Aztán a környező falvakba is elment és ott is beszélt Megmentőjéről.

Teljesítette küldetését.

A változás

A Mk 5:1-20 verseiben leírtak számunkra is üzenetet tartalmaznak. Meghívlak, hogy fedezzük fel együtt ennek az igeszakasznak a lelki tanulságait.

Nem tudni, hogyan került ez az ember a démonok egész légiójának fogságába (abban az időben egy római légió 5600 katonából állt). El sem tudjuk képzelni, hogy mit tettek vele és általa ezek a démonok. A Szentírásban csak arról

olvasunk, hogyan viselkedett, és hogyan bántak vele ismerősei.

Nem csoda, hogy megkötözték és elűzték a helyséből. Ki szeretne ilyen szomszéd mellett élni? A sírok között húzta meg magát, mert a halottak nem zavarták őt, és ő sem a halottakat. Démonok gyötörték romboló hatalmukkal. „... Úgy tűnt, hogy a démonok minden emberi vonást kitöröltek ebből az emberből...” (Jézus élete, 271. old.)

Ez az ördögös Jézus elé szalad. Az Úr látja a helyzetét és megszabadítja őt a sötétség hatalmából. Most szabadon állhat meg Teremtője előtt. A démonok uralmának nyomai eltűntek. Egészen másképp néz ki.

A tanítványok felöltöztették és beszéltek hozzá. Hosszú idő után először szól hozzá valaki. Ekkor fejezi ki óhaját, hogy Jézust akarja követni. Meglepetésére, de talán minden jelenlevő meglepetésére, nem kapja meg erre az engedélyt. Imájára elutasító válasz érkezik. „De Jézus nem enged meg néki...” (19.v.). Követhette volna, de Jézusnak más terve volt vele.

„Eredj haza a tiedhez, és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.” (19.v.)

Menj és mondd el, hogy mit tett az Úr érted! Mit gondoltok, ez könnyű vagy nehéz feladat volt-e? Ez az ember egyetlen prédikációt sem hallott még, nem látott csodát, csak néhány percet töltött Szabadítójával, és mégis missziós küldetést kap, el kell mennie, hogy előkészítse a terepet Jézus előtt.

Azon gondolkozom, hogyan fogadták ezt az emberek családtagjai, mit mondtak szomszédai, azok, akik megkötözték és elűdözték őt. Nem tudom. Az biztos, hogy csodálkoztak. De min? Magán a csodán, vagy a meggyógyultan és az általa mondott üzeneten? Én hiszem, hogy a hatalommal elmondott hír váltotta ki csodálkozásukat.

Nem tölthetett túl sok időt Jézussal, de volt mondanivalója és ezt teljes meggyőződésből hirdette. Nem másokról, hanem önmagáról és arról beszélt, hogy mit tett Isten érte. Tízváros környékén ő volt az első misszionárius.

Megélt prédikációra van szükség. A valaha is elmondott legjobb prédikáció ez: „Isten megváltoztatta az életemet!”

És most az emberek szerették volna látni a Csodatevőt. Bánták, hogy elűdözték azt, Aki a javukat akarta. Isten az Ő irgalma és kegyelme folytán újabb lehetőséget adott nekik, így hát, amikor az Úr Jézus visszatért hozzájuk, befogadták Őt.

Az elhívás

A körülöttünk élő embereknek meg kell halaniuk, hogy mit tett értünk Isten. Talán sok prédikációt hallottak, szemtanúi voltak szép programoknak (ezek mind jó dolgok), de... valami másra is szükségük van.

Megélt prédikációra van szükség. Mondjuk el, hogy nekünk is megvannak a küzdelmeink, mi is elesünk és Isten kegyelméből sikerül talpra állnunk. Hogy Isten irgalma folytán a sikertelenség győzelemmé válhat. Mondjuk el saját tapasztalatainkat. Akkor másképp fogadják majd üzenetünket. Isten jelenlétének nyomai láthatóak lesznek életünkben. A valaha is elmondott legjobb prédikáció ez: „Isten megváltoztatta az életemet!”

Mindenhol mutasd be Jézust, és szükség esetén használj szavakat!

Az Úrnak mindenkire szüksége van. Azt kérdi ma tőlünk: „Ki megy el Érettem?” Ma is szükség van Isten hírnökeire. Ő szeretne visszatérni oda, ahonnan elűzték. Ki megy el azokra a helyekre, és ki beszél ott az Ő szeretetéről?

Ez a mi küldetésünk, az enyém és a tied.

Arra kér ma bennünket: „Eredj haza a tiedhez, és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr!” Légy az Én hírnököm! ■

Ciprian Iorgulescu,
a Román Unió
Szombatiskola és
Személyes Szolgálat
Osztályának
igazgatója

Missziós módszerek

Az alábbi cikk célja összegyűjteni azokat a módszereket, amelyek által a mennyei evangéliumot az embereknek felkínálhatjuk. E módszerek be voltak mutatva a Méhkereten (Stupini) megtartott Missziós Kongresszuson, 2012. május 9–12 között.

Mivel e cikk megírásában nyolc szerző vett részt, akik különböző kifejezésmóddal rendelkeznek, az olvasó többféle megközelítési módot is felfedezhet. De ahogyan a Bibliában is 66 könyv van, amely ugyanazt az üzenetet tartalmazza, jelen esetben is minden egyes üzenet a misszióra összpontosít.

Megpróbáltunk érinteni minél több missziós módszert, hogy mindenki megtalálja a számára megfelelőt és megpróbálja azt Isten dicsőségére és embertársai üdvösségére felhasználni.

Bibliatanulmányozás családoknál

„Vajon érted-é, amit olvasol?” Isten országa hirdetői számára minden időben fontos marad ez a kérdés. A hitelvekkel, tervekkel és programokkal elfoglalva, az egyháztagok megfélemlenek arról, hogy az embereknek nem csak meg kell ismerniük, hanem érteniük is kell a Jézus szeretetéről szóló üzenetet.

A hajdan élő apostolokhoz hasonlóan napon-ta találkozunk emberekkel, akik szeretnék meglatni Jézust. Egyeseknek már van Bibliájuk vagy

más irodalmuk, amelyből értékes információkat kaphatnak az üdvösségről. Filep kérdése azonban még mindig időszzerűen hangzik: „Vajon érted-é, amit olvasol?”

Ahhoz, hogy hasznos legyen a lelkek számára, Krisztus misszionáriusa sokat szalad, figyel, elemez, kapcsolatokat terem, és Isten rendelkezésére bocsátja önmagát. Ma is szükség van emberekre, akik elkísérik az

úton az Ige által megérintett embereket, és feltárják előttük a Szentírás titkainak szépségeit. De ki tegye ezt meg? „Ki megyen el nekünk?” hallatszik a mennyei kérdés. A 21. század kényelmes keresztényei részéről, tőlem és tőled a következő választ várja az Úr: „Ímhol vagyok, küldj el engemet!”

De hol találom meg a tanulni vágyókat? Az imádkozó térdeiden! A Szentlélek fogja az érdeklődőkhöz vezérelni mindazokat, akik Isten rendelkezésére bocsátják magukat. Alkalmak jönnek és mennek, Istent kereső emberek vannak mindenütt. Valakinek azonban fel kell tennie a kérdést, valakinek készen kell állnia meghívni az embereket, hogy együtt tanulmányozzák a Bibliát.

Az a hívő, aki személyesen ismeri Jézust, tanulmányozhatja valakivel a Szentírást. Lehet, hogy még sok részletet mélyebben meg kell érteni, talán azoknak a szintjéhez kell igazítani a tanítást, akikkel tanulmányozunk, de mindig lesznek olyan emberek, akik többre vágnak.

A tanulmányozás alkalmai alatt, amelyek ne legyenek hosszabbak 45-60 percnél, szép barátságok jöhetnek létre. Az előkészített 10-15 bibliaverset közösen tanulmányozva a Megváltóval kerülnek kapcsolatba embertársaink. Így lépésről lépésre vezet el minden tanulmány a döntéshozatalig késlekedés, de egyben siettetés nélkül.

Abban az időszakban és ott, ahol a hívők időt szakítottak a Biblia tanulmányozására embertársaikkal, érezhetően nőtt azok száma, akik elfogadták az Üdvözítőt, a gyülekezeti életben ébredés állt be és csökkent a tagok közötti feszültség is. A Biblia más személlyel való együtt tanulmányozása ébredést és örömet szerez, elsősorban annak, aki végzi azt.

Talán eljött az ideje, hogy ezen a nyáron, a szabadságok idején, vagy miközben begyűjtjük a termést, szakítsunk időt személyesen, valamint a szombatiskolai csoporttal együtt az imádkozásra, és próbáljuk meg elérni azt, hogy az előttünk álló missziós évben minden családban alakuljon meg egy bibliatanulmányozó csoport. A személyes bibliatanulmányozás által rendszeresen

elhintett magvak gyümölcsöket teremnek, amelyeket a mennyei tárházakba majd örömmel begyűjthetünk. ■

Dorin Albu, a Munténiai Egyházterület Szombatiskola és Személyes Szolgálat Osztályának igazgatója

Evangelizálás a lakónegyedben

Városainkra ütemesen szállnak a nappal és az éjszaka árnyai. Szenvedés, magány, szegénység, munkanélküliség hulláma söpör végig az emberi lelkeken. Küldetésünk elsősorban az, hogy házról házra járva meghallgassuk az embereket. Hallgassuk meg az élettörténeteket, és legyünk képesek kiválasztani a valódi értéket az olcsó árucikktől. Azt szoktuk mondani, hogy a legutóbb hallott megrázó élettörténethez hasonlót sosem fogunk hallani... De ezt csak a következő ajtóig, a következő könnyes pillantásig, tekintéig... Odasietünk, hogy behívjanak, és kedvesen fogadjanak, aztán a jobb élet reményében újabb

történetet, sorsot mondanak el nekünk...

Lelki fájdalmak közepette térünk haza, azon gondolkodunk, hogy megint milyen emberekkel találkoztunk. Ám emlékező tehetségünk gyakran megtréfál. Túl hamar elfelejtjük azt a helyet, ahol emberek sírtak. Ennek ellenére úgy tűnik, hogy ez a feledékenység áldást jelent számunkra. Hát hogyan halmozhatnánk fel ennyi fájdalmat a lelkünkben? Ennyi megválaszolatlan kérdést hol tárolhatnánk?

Craiova városának hozzávetőlegesen 260 000 lakosa van, munkaterületünkön pedig, a Craiovița negyedben úgy 90 000 ember él. Ebben az új lakónegyedben tehát a város egyharmada lakik. Munkánk során otthonaikban keressük meg az embereket. Elbeszélgetünk, egészségügyi méréseket végzünk, könyveket ajánlunk fel az embereknek ott, ahol az életvitelükkel kapcsolatosan hiányosságokat észlelünk. Ezután meghívjuk

őket a városban tartandó egészségügyi klubba, amelyet kimondottan a látogatók érdekében szervezünk.

Munkánk során elvegyülünk az emberek között, hogy jobban megértsük örömeiket és bánatukat, lehetőség szerint enyhítsünk fájdalmakon, és a mennyi áldásának akár egy kis csöppjét is vigyük az olyan otthonokba, ahol a nyugtalanság és a tudatlanság az úr. Vagy a kegyvesztettség. Vagy a fájdalom... De olyan is van, hogy mindezek egy helyen, halmozottan vannak jelen.

Annyiszor észrevettem már, hogy az idő elenünk dolgozik. Ezért kell minél hamarabb elvégezni azt a jót, amire elhívattunk. Túl rövid és nagyon bizonytalan az életünk, nem engedhetjük meg magunknak az időhúzást. Az idő, mely rendelkezésünkre áll, rövid és nagyon értékes. Ezt akkor értettem meg igazán, amikor találkoztam Budurcea Vasile úrral, akinek súlyos cukorbetegsége miatt mindkét lábát amputálni kellett; akkor értettem meg, amikor találkoztam Răduca Felix úrral, akinek több családtagja (édesanya, édesapa, testvér) agyvérzésben halt meg, és megértettem minden olyan diagnózis megállapításakor, amely szörnyűséggel töltött el. De talán leginkább a gyerekek szenvedése indít meg, akiknek oly nagy szükségük van reményteljes, életadó szavainkra. Isten tehát elküld, hogy életet, reményt és örömet vigyünk az embereknek..., mivel Ő az élet, a reménység és az öröm Ura. ■

Valeria Mitroi misszionáriusként tevékenykedik Craiován.

Evangelizálás iskolákban és líceumokban

Ha figyelembe vesszük Salamon tanácsát – „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól” (Péld 22:6) –, akkor a jövő eredmények érdekében most kell mindent megtenni.

Azért dolgozom iskolákban és líceumokban, mert én is voltam iskolás, serdülő, és nagyon jól ismerem annak a korosztálynak a nehézségeit, gondjait. Kérdés azonban, hogy tehetünk-e még valamit ezért az erkölcsileg és értékrendileg ennyire megzavarodott nemzedékért? A válasz: „Igen”! Ám „nem erővel, sem hatalommal, hanem az Én Lelkem által”. Azonban a Szentléleknek szüksége van egy hús-vér testre, személyre is. Készen állsz arra, hogy Isten rendelkezésére állj?

A gyerekek és a serdülőkorúak még nagyon termékeny talajt jelentenek. Bennük még megvan a változásra való készség érzékenysége. Miért kellene munkálkodnunk az iskolákban? Mert még rendelkezésünkre áll a szabadság. Mert még van nyitottság, felfogóképesség és még értékelnek. Mert ha oda megyünk dolgozni, ott egy helyen több gyereket is találunk.

Mikor munkálkodjunk? Elsősorban az iskolai év idején. Másodsorban az osztályfőnöki órákon, amelyeknek egészen más jelleget és „ízt” adhatnak.

Hogyan munkálkodjunk? A számítógép, a videoprojektor és az előkészített szemináriumok, előadások azok az elemek, amelyek minimálisan szükségesek ehhez a tevékenységhez.

Mit és hogyan mondjunk a hallgatónak?

a) „*Gondolkodj merészen!*” Nem találkoztam olyan gyerekekkel, tanítóval, tanárral, vagy éppen igazgatóval, aki ne értékelte volna ezt a nevelő hatású szemináriumot. Dr. Ben Carson élettapasztalata nagyon izgalmas. A 2008–2009-es iskolai év egyik tizenkettedik osztályos hallgatója a következő kijelentést tette, miután két éven keresztül részt vett ezen a szemináriumon: „Arra gondoltam, hogy milyen sokat veszítettem volna, ha aznap hiányoztam volna az iskolából, vagy ha csak a szemináriumon vettem volna részt és nem vásároltam volna egyetlen könyvet sem. A könyvek jó hatással voltak rám és nemesebb életre készítettek.”

b) „*A környezetem*”. Miután dr. Ben Carson példájából kiindulva megoldást találunk az életre, meg kell tanulnunk, hogy mit kell elkerülni. Ez a szeminárium megtanít arra, hogyan őrizkedjünk a dohányzástól, alkoholtól, kábítószerektől, és megoldást ajánl az erkölcsös élet elsajátításában.

c) „*Önazonossági válság*”. A serdülőkor tulajdonképpen az élet útkeresztelkedése. Álljatok meg a jelzőlámpánál!

d) „*A szeretet hangjai*”. Tanuld meg bölcsen értelmezni a hormonok, a szív és az ésszerűség hangjait.

Hasznos szemináriumoknak bizonyultak a következők is: *A szokások kialakítása, Az immunrendszer barátai, Vissza az illemhez, Hogyan lehetünk jó szülők?* Most van itt az ideje, hogy sziklára helyezzük az alapokat.

Csak így láthatjuk meg valóra válni ifjainkban azokat a szavakat, amelyek az ifjú Jézusra vonatkoztak: „Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben.” ■

Daniel Glodeanu, lelkipásztor
a Munténiai Egyházterületnél

Evangelizálás a kis- és nagyvárosokban

Krisztus üzenete felelőssé tesz minden világrészre vonatkozóan: „Hanem vesztek erőt,

minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában...” (Csel 1:8). A városokat tehát küldetésünk legfontosabb célpontjaként említi. Egy város nagyságát tekintve az ember általában tehetetlenséget érez, azonban Isten ígérete rendelkezésünkre áll, miszerint „Én veletek vagyok minden napon...” (Mt 28:20).

Egy adventista jelenlét nélküli vagy kevés adventistával rendelkező városban a gyülekezetalapításnak a következő szakaszai vannak: (I) egy munkálkodni kész személy találása, (II) az erkölcsi, személyzeti és anyagi források azonosítása, (III) egy hosszú távú projekt készítése és életbe ültetése, amely tartsa figyelem előtt elsősorban a város társadalmi-vallási környezetét, valamint a korábban végzett evangelizációs programok fejleményeit, eredményeit.

A *munkálkodni kész személy megtalálása* időt és helyes látásmódot követel a Barnabáshoz (Csel 11:25-26) hasonló stratégia részéről. Az igazi misszionárius profilját a társzuli Saulban találjuk meg: találkozzon Jézussal; győződjön meg,

hogy megkapta a Szentlélek elhívását, szeresse az Igét és az egyházat, készségesen munkálkodjon együtt munkatársaival, szükség esetén akár az építőtépleken is kész legyen dolgozni, vagy még akkor is munkálkodni, ha nem kap semmilyen fizetséget.

A források azonosítása. Egy erős gyülekezet, egy kerület vagy több kerület karöltve jelentheti az erkölcsi, személyzeti és anyagi támogatást a terv kivitelezése érdekében. A tagok látogatása, prédikálása folytán imacsoportok alakulhatnak, amelyek tevékenyen részt vehetnek annak a tervnek a kivitelezésében, amelyet a bizottságok előkészítettek, majd a gyülekezetek szavazat által elfogadtak, végül pedig áldást kértek a munkát végző misszionáriusra (Csel 13:2-3).

A terület előkészítése – be kell azonosítani az Adventista Egyház iránt érdeklődőket a következő módszerekkel: a Reménység Rádió közvéleménykutatása, a Speranța Tv népszerűsítése, könyvevangélista munka, a helységben levő egyházak, templomok meglátogatása, mozgókönyvtár, lelki segélyszolgálat a kórházakban, szemináriumok különböző intézményekben, vakációs bibliaiskola, Tinserv (Fiatalok a szolgálatban), társadalmi munkák, tematikus hangversenyek. A házról házra való járást havonta egyszer meg kell ismételje minden 16 és 60 év közötti adventista, hogy azt az üzenetet terjessze az emberek között, hogy az Adventista Egyház sokkal több, mint egyetlen misszionárius ténykedése a környéken.

Magvetés: a résztvevők függvényében családi szemináriumok, szemináriumok nyilvános helyeken, jól meghatározott helyeken könyvevangélista standok felállítása, más egyházak ima és tanulmányi csoportjaiban való részvétel, Sola Scriptura, ösker klubok.

Nyilvános evangelizációs kampányok olyan központi helyeken, ahol egy célközönséget érhetünk el jól irányzott előadásokkal.

Találkozóhely – új fészek: egy népi mondás szerint: „Csak tó legyen, mert a békák odagyűlnek”. Azonkívül, a halak sem a szárazon élnek. Tény, hogy kisvárosokban (60 000 lakosig) az emberek eléggé ismerik egymást, ezért nagyon fontos az új gyülekezet helyének a megválasztása. Az újonnan alakuló csoport működhet: bérelt, nyilvános helyen, bérelt lakásban (figyelem, a lakásnak ne legyen „rossz hírű múltja”), egy újonnan épített imaházban (minél hamarabb elkészül, annál jobb). Tudjuk azonban, hogy minél központibb a hely, annál jobb.

Az újonnan alakult gyülekezet érdekében: az első keresztésgek után meg kell szervezni a cso-

portot, a misszionárius folyamatosan vegyen részt a helyi vezetők kiképzésében, a környékbeli gyülekezetek folyamatosan biztosítsák a felkészült prédikálókat (főleg a támogató gyülekezet bizottságának tagjai), zenei programok szervezése, a hitalapelvek rendszeres ismertetése.

A siker az állandó, élő kapcsolattól függ és a Szentlélek vezetésétől, amelynek meg kell nyilvánulnia a tervet támogató gyülekezet minden szintjén. ■

Carol Potocian Bandean, lelkipásztor az Észak-Erdélyi Egyházterületnél

Égésügyügi misszió

Vajon érdekli Istent az emberiség testi egészsége? Többet kellene foglalkozunk ezzel a témával? Személyesen azt gondolom, hogy nem volt idő, amikor annyit kellett fordítani az egészségre, mint napjainkban. Költséges kutatások folynak, a kórházakat bonyolult felszerelésekkel látják el, országos egészségmegőrző programokat fektetnek le, a lakosság mégis egyre betegebb és esettebb. Az érrendszeri és a rákos betegségek a legrettegettebbek napjainkban. A nyugati világban a pszichikai betegségek lassan a legnagyobb gondná válnak. Az Európai Neuropszichofarmakológiai Kollégium egyik tanulmánya rámutatott arra, hogy az Európai Unió több mint 164 millió lakosa (valamivel több mint 38%-a) szenved különböző elmezavarban.

Isten megmutatta, hogy Ő egységes egészségként tekint az emberre, tehát érdekli lényünk minden vetülete. Szeretné, ha teljes életet élnénk, ezért megígérte nekünk: „Ha a te Uradnak, Istenednek szavára hűségesen hallgatsz... egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód.” (2Móz 15:26). Jézus nem véletlenül töltött olyan sok és drága időt embertársai meggyógyításával.

Az emberiség a lelke mélyén érzi, hogy valami értékeset veszített el. Ez a veszteség mindekelőtt fizikai szempontból érzékelhető. Más

szóval, elmondhatjuk, hogy a földön két embercsoport létezik: egyesek, akik már betegek, míg mások, akik meg fognak betegezni. Létfonosságú kérdés tehát az egészség, ugyanakkor elsődleges és globális. „Isten rendelte úgy, hogy az orvosi missziómunka előkészítse az utat az időszerű igazság befogadása előtt.” (*Bizonyságtételek*, 6. köt., 293. old.)

Az egészségügyi missziómunka egy *kiaknázatlan lehetőség*. Most, amikor olyan sok egészségügyi dolgozó kész az együttműködésre, amikor az elektronikus anyagok és az orvosi irodalom tömkelege áll rendelkezésünkre, ugyanakkor gyors vizsgálatokat is elvégezhetünk, kár lenne elmulasztanunk a cselekvést. A hétköznapiakban megnyithatnánk gyülekezeteink ajtaját és az emberek szolgálatába állhatnánk.

Vannak esetek, amikor csak az orvosi misszió által közelíthetjük meg az emberek szívét. „Végezzétek az orvosi missziót. Így megnyerhetitek az emberek szívét, és az igazság még határozottabb hirdetése érdekében előkészíthetitek az utat.” (*Evangelizálás*, 514. old.) ■

*Bíró Csaba- András, lelkipásztor,
Dél- Erdélyi Egyházterület*

A női misszió

„Az Úr ad vala szólóniok az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának.” (Zsolt 68:12) Világunk folyamatos változásban van. Minden nemedék átélte zavargásokat, útkeresést, változást, de az, ami napjainkban történik, még jobban megérteti velünk a próféciát, amely azt mondja, hogy „a vég idején gyorsan perognak az események”.

Eppen ezért a nem túl régen használt evangelizációs módszerek már nem kellően hatékonyak most, a 21. század elején. A nagy missziós mozgalmak misszionáriusai általában férfiak voltak. A 19. században például olyan emberekre volt szükség, akiknek hosszú utazásokat kellett megtenniük, pogány népeket és törzseket kellett felkeresniük. Akkor valóban bátor férfiakra volt szükség, akik készek voltak akár életüket is áldozni a mű érdekében.

Ma azonban, amikor még a keresztény szomszédainkat is a világiasság uralja, már nem kell távoli országba utaznunk. A megmentésre szoruló emberek nagyon közel vannak hozzánk. Ott élnek a lakónegyedünkben. És e reményvesztett társadalom nagy részét nők alkotják.

Ezért gondolkodtunk el komolyan e kihívásról. Ismerve a Bibliában található női misszionáriusok tapasztalatait (samáriai asszony a Jákób kútjánál, Mária Magdolna, aki Jézus feltámadásának első hirdetője volt), mi, a Munténiai Egyházterület női tagjai, bátorságot nyertünk. Az ötlet Eliza testvérnőnkől származott, aki tervet készített, amely később konferenciánk több női tagjának javaslatával bővült. A program jellemzője a következő: „A női lélek kényeztetése”. Több helységben, kis és nagyvárosban megtartottuk már. A program nagyon vonzó, hiszen kifejezetten sajátos női témákat tárgyal, fő helyen azonban az örök evangélium üzenete áll, amelyet kimondottan az érzékeny női léleknek készítettünk elő.

Isten Igéje tehát központi helyet foglal el az előadásokban, és a többi elem, amely kiegészíti és díszíti a témát, ugyanolyan nagy hatással van a hallgatóinkra. Sajátos egészségügyi előadásokról van szó, étkezési tanácsadás, egészséges ételek kóstolója, valamint a többséget érdeklő előadások, szemináriumok. Felkészült személyek tartják: orvosok, tanárok, szakemberek, és ami a legfontosabb, hogy ezen személyek mindenike... nő. Tehát, „A női lélek kényeztetése” programot női személyek készítik elő és tartják, kimondottan női személyeknek.

Ez a munka odaadást, önfeláldozást feltételez, és készséget, hogy talentumainkat annak a kezébe helyezzük, Aki kész megsokasítani azokat. Egyben teljesedik az a vágyunk, amely szerint készek vagyunk Isten dicsőségére és a lelkek megmentésére munkálkodni. ■

*Liliana Radu, a Munténiai Egyházterület
Női Misszió Osztályának igazgatója*

Evangelizálás a hatóságoknak és a társadalom nagyjainak (VIP)

Ahogy Jézus elküldte tanítványait: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket...” (Mt 28:19), tulajdonképpen kifejezte törődését MINDEN ember iránt, még a társadalom felső rétegei iránt is, akikre a társadalom különböző felelőssége hárul.

De vajon miért vannak fenntartásaink ezekkel az emberekkel szemben? Miért hanyagoljuk

el őket? Talán előítéleteink miatt, az ilyen személyekkel szerzett korábbi kellemetlen tapasztalatok miatt, vagy akár felkészületlenségünk gátol meg abban, hogy szóba álljunk velük. Napjainkban azonban egyre inkább megfigyelhető ezen emberek érdeklődése az ezoterikus, természetfeletti dolgok iránt, amely arról tanúskodik, hogy a lelkükben levő űrt próbálják valamivel betölteni.

Az Üdvözítő MINDEN emberért feláldozta önmagát, tehát MINDENKIVEL törődik. Senkit sem szabad elhanyagolni, főleg azokat nem, akik pozíciójukból és felelősségükből fakadóan hatással vannak a társadalomra. Az ő szívük is megnyílna a Szentlélek előtt, a másokéhoz hasonlóan.

A mennyei ihletés nagyon határozottan tanácsol erre vonatkozóan. Megemlítek néhány idézetet az alábbiakban:

Megfelelő személyzet, lelki látásmód, felkészülés és elegendő anyagi forrás erre a munkára: „Egyesek megfelelőnek bizonyulnak arra, hogy a magasabb társadalmi rétegek körében dolgozzanak. Ők Isten bölcsességét kellene kutassák, hogy megtalálják ezen emberek szívéhez vezető utat, hogy ne csak véletlenszerűen ismerkedjenek meg velük, hanem élő hittel és készséggel, hogy felébresszék bennük a lelki szükségletek utáni vágyat, és a Jézusban megtestesült igazsághoz vezessék őket”. (*Ministry of Healing*, 214. old.)

Megfelelő módszerek alkalmazása: „Pál apostol az Aeropáguson az evangéliumot a logika területén logikával próbálta magyarázni, a tudományt tudománnyal, a filozófiát pedig filozófiával. Igen bölcs hallgatói elcsodálkoztak és elnémultak. Szavai nem tűrtek ellentmondást. Ám ennek az erőfeszítésnek kevés gyümölcse termett. Csak kevesen fogadták el az evangéliu-

mot. Attól a pillanattól kezdve Pál más módszerhez folyamodott. Kerülte a bonyolult érveléseket, és eszmefuttatásokat, és az embereket egyszerű módon irányította Krisztus, a bűnösök Megváltója felé.” (*Ministry of Healing*, 214–215. old.)

Az egészségügyi dolgozók és a lelkipásztorok dolgozzanak együtt ezekért az emberekért: „Ezen intézményeink (szanatóriumok és egészségügyi intézményeink) Isten emlékművei kell legyenek, ahol gyógyító hatalma minden társadalmi réteghöz, szegényhez és gazdaghoz egyaránt eljuthat.” (*Egészségügyi tanácsok*, 203. old.)

Jól előkészített terv: „Gondolatok a munka magasztos voltára. Szűklátókörű terveiteket és korlátozott ötleteiteket ne vigyétek bele módszereitekbe... Ha lehetséges, előbb a társadalom előkelő rétegeihez menjetek... Készítsetek tervet annak érdekében, hogy eljussatok a magas pozíciókban levőkhöz, de sose hanyagoljátok el a szerényebb körülmények között élőkért való munkát.” (14. levél, 1887.)

A kitartó munkának reményeink feletti hatása lesz: „... Isten felszólítja munkatársait, hogy dolgozzanak a társadalomban magas pozíciókat betöltő személyekért, akik, ha megtérnek, a maguk során sokat tehetnek a saját társadalmi rétegükben élő személyekért... Isten munkálkodik olyan férfiak és nők életében, akiknek képességeik és befolyásuk van, hogy hirdessék a világ számára a kegyelem utolsó üzenetét.” (*Evangelizálás*, 438. old.) ■

*Pavel Memete,
a Bánáti Egyházterület titkára*

Ébredés a külső evangelizálás által

Számunkra – akik valljuk, hogy várjuk Jézus Krisztus dicsőséges megjelenését –, a lelki ébredés nem csupán fontos és szükséges, hanem elengedhetetlen. A múlt minden valódi lelki ébredését odaadó, lelki közbenjárói tevékenység előzte meg. Az igazi ébredés titka ma is ugyanaz.

A külső misszió nagyon jó táptalaja lehet az „imaoltár” újraélesztésének, amelynek eredményeként megszülethetnek a lelki ébredés. Miért épp külső misszió? Azért, mert:

- arra indít, hogy elhagyjuk saját ké-

nyelmi és biztonsági területünket, és a „nagy küzdelem” harcterére lépünk;

- így megismerhetjük az emberek szükségleteit, amelyek együttérzésre és közbenjárásra indítanak;

- az életet a maga teljes valóságában érthetjük meg.

Ha keresztéskor megtapasztalhattuk egy újjászületett személy lelki felüdülését, a külső misszióban saját életünkben, felnőtt tanítványként éljük át a lelki felüdülést.

Az Úr Jézus elénk tárja a „csodálatos halászatra” (Lk 5:1-4) való felkészülés lépcsőfokait. Kezdetben személyes missziómunkánk a család és a gyülekezett szűkebb körére szorítkozik (2. vers, – *megmosni a hálókát*). Ezután következik a bibliatanulmányozó vagy az evangelizációs találkozó megtartása, de mindez a kényelmi és biztonsági területen belül (3. vers – *kissé beljebb a parttól*).

Aztán a nyílt vízre kell evezni hosszabb vagy rövidebb ideig, elhagyva egy időre a biztonsági területet, és életünket kockáztatva Isten ügyéért (4. vers – *vessétek ki a hálóitokat fogásra*).

A misszióra való felkészülés eme fokozatait megjárva, visszanezve elmondhatom, hogy az Úr Jézus készített fel minden fokozatra és segített át mindenben.

Az Ukrajnában, Moldova Köztársaságban, Szerbiában, majd Afrikában tett missziós utazásaim olyan keretet teremtettek, amelyben a szenvedés és a fájdalom még közelebb vitt Jézushoz és a szükségben levőkhöz. Egy ilyen tapasztalat után készen állsz egy újabb tapasztalat megszerzésére, amely már egy másik lépcsőfokhoz tartozik.

Az ifjak, akik velem tartottak Szerbiába (csupán három napig osztottunk ott könyveket), nagyon fellelkesültek a szerzett tapasztalatok nyomán, és újabbak után vágytak. És azok az ifjak, akikkel Afrikában, a Kalahári-sivatagban voltam, annyira megváltoztak három hét alatt, hogy hazatérésünk után azonnal megkeresztelkedtek.

Előttünk a nagy kihívás: a mellettünk levő munkaterület, a távoli fehér területek és a világszéles misszióterület. És mindez a globalizáció és az új világrend kialakulásának idején. Valóban, most jött el az aratás ideje. A missziómunka szebbé és boldogabbá teszi az embereket. Az aratás egyesíti a népet. Jöjj te is az aratásra, és dicsőítsd azt, Aki elhívott. ■

Ioan Stinghe, a Bánáti Egyházterület Szombatiskola és Személyes Szolgálat Osztályának igazgatója

„A harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá fokozódik. Neked azonban nem szabad jelenlegi kötelességedet elhanyagolni, olyasmit feltételezni, hogy valamikor a jövőben nagy áldásban részesülsz, amikor minden erőfeszítésed nélkül csodálatos megújulás mutatkozik. Ma kell az edényedet megtisztítanod, hogy a menyeyei harmat számára készen álljon, készen a késői eső záporaira, mert a késői eső jön, és Isten áldása betölt minden lelket, aki megtisztult minden szennytől. Ma az a feladatunk, hogy lelkünket átadjuk Krisztusnak, hogy alkalmassá váljunk a felüdülés idejére, amely az Úr színétől árad, és alkalmassá a Szentlélek kereszt-ségére.

Ahelyett, hogy az elragadtatás rendkívüli időszakára várnánk, inkább használjuk ki bölcsen jelenlegi alkalmainkat, tegyük meg a tőlünk telhetőt a lelkek megmentése érdekében. Ahelyett, hogy értelmi képességeinket kimerítenénk abban, hogy idők és időszakokra nézve okoskodunk, amelyeket az Úr saját magának tartott fenn, az emberek előtt pedig elvonta, inkább engedelmessédjünk a Szentlélek irányításának, végezzük kötelességeinket: törjük meg az élet kenyerét az igazságot nélkülöző veszendő lelkeknek, emberi véleményektől mentesen.”

(Ellen White, Evangelizálás, 701–702. old.)

A buzăui Filadelfia gyülekezet

Habár Buzău környékén több mint száz éve van adventista jelenlét, a városi gyülekezetnek hányatott sorsa volt. Gyakran kellett helyet változtatnia a háborús idők és a totalitárius rendszer okozta nehézségek miatt. A Filadelfia gyülekezet röviddel az 1989-es forradalom után alakult a Simileasca lakónegyedben. Megalakulásakor gyülekezetünk hatással volt a környéken lakókra, és Isten kegyelme által teljesen megváltozott a légkör a zömében romák lakta negyedben. Az evangélium átformáló erejét bizonyítja a több mint 250 megkeresztelt személy, valamint az, hogy a negyedben csökkent a bűncselekmények száma, amit örömmel és csodálkozással nyugtáztak a helyi hatóságok is.

Az itteni melegszívű, lelkes és vendégszerető testvérek és testvérnők nem maradtak közömbösek embertársaik szükségletei láttán, ezért nevelési (óvoda), szociális (Tinserv, szegények konyhája stb.), vagy épp evangélizációs kampá-

nyokat szerveztek, amelyek által próbáltak reményt árasztani, vagy segíteni az embereknek megtalálni az Üdvözítőt, és ezzel együtt az élet célját és örömet is.

Hisszük, hogy a vég idejét éljük, ugyanakkor azt is hisszük, hogy ebben az időben Isten szívében és tervében különleges helyet foglalnak el a romák. Reméljük, hogy a Szentlélek ereje által nem csak a romákért végzett munkában veszünk részt, hanem a romák által végzett munkában is, amelynek eredményeként az itteni gyülekezet nem csupán „csendben” fejlődik, hanem a Lélek által valóságos „robbanásnak” lehetünk tanúi a taglétszámot illetően. Várjuk azt az időt, amikor tájainkon megnyílnak az ég csatornái és a világ dicsőíteni fogja Őt, és elismeri, hogy Isten az egyedüli, Mindenható Úr... itt, a Filadelfia gyülekezetben is.

Florin Iacob, lelkész

Szenegál

ASzenegál Köztársaság a fekete kontinens legnyugatibb pontján fekszik, fontos tengeri és légi csomópontot képezve az egész földrész számára. Hosszú időn keresztül volt vitás kérdés hovatartozása a gyarmatosító nagyhatalmak számára, míg végül Franciaország fennhatósága alá került, majd 1960-ban elnyerte függetlenségét. Ma, a szegénység ellenére a régió egyik legstabilabb gazdaságával rendelkezik. Fővárosa Dakar. Az ország 196722 négyzetkilométeren fekszik és 12,6 millió lakosa van. Nevét a Szenegál folyóról kapta, amely az északi területeket folyik át. A többségi lakosság muzulmán (94%), amely vallás még a XI. században honosodott meg, és csupán a lakosok egy százaléka vallja magát kereszténynek.

Robert Erdmann volt az első adventista misszionárius, aki családjával együtt 1952-ben eljutott arra a vidékre, és az őslakosok elutasító magatartása ellenére 1953-ban megkeresztelte az első muzulmánból lett adventistát, aki, habár a családja elüldözte, nagyon tevékeny misszionárius lett és az ország déli részén telepedett le. 1959-ben nyitotta meg kapuit az elemi iskola 160 tanulóval, a következő évben pedig egy új épület

már 340 tanulóval nyújtott menedéket. 1962-től kezdődően heti rendszerességgel sugároztak rádióműsort, és levelező bibliaiskolát is indítottak az érdeklődők számára. Az első orvosi rendelő 1968-ban nyílt meg, 1972-ben pedig Dakar városában egyházunk egy telket vásárolt, ahol felépíthetett egy, a helyi misszionáriusok kiképzésére szánt központ.

Ma Szenegálban több mint 200 tagot számlál az Adventista Egyház. Hivatalos adatok szerint Szenegálban és a Mauritániai Misszióban két lelképásztor és hat könyvevangélista szolgál három gyülekezetben és hét kis csoportban. Az utóbbi években a helyi misszionáriusok és a világ minden tájáról érkező önkéntesek munkássága, valamint az ADRA segélyszervezet tevékenységének köszönhetően egyre nagyobb az érdeklődés a Hetednapos Adventista Egyház által hirdetett igazságok iránt. A Nigauis-ban található adventista kórház, a dakari általános iskola, valamint a helyi stúdióban készült rádióadások Isten hatalmáról tesznek bizonyosságot a sivatagi élet közepette is.

Adrian Neagu

Az örökkévalóság egy pillanata

Ted Wilson elnök látogatása Romániában

Ted Wilson lelkipásztor, a világszéles Hetednap Adventista Egyház elnöke, hazánkba látogatott 2012. június 8-án és 9-én. Wilson testvér másodízben érkezett Romániába, első alkalommal a Generál Konferencia alelnökéként járt itt. Mostani látogatására elkísérte öt felesége, Nancy is.

Saját nyilatkozata szerint látogatásának

célja biztosítani a romániai Adventista Egyházat arról, hogy egy világszéles nagy családhoz tartozik, amely egységes hitében, szervezetében, de reménységében is. Wilson testvér ugyanakkor szerette volna behatóbban megismerni az egyház helyi sajátosságait.

Látogatása kapcsán több esemény is megrendezésre került, amelyek alkalmával az elnök a testvéri közösséghez szólhatott és megismerkedett a mű különböző ágazataival.

Látogatás a Román Unió székhelyénél és az Adventista Médiaközpontnál

Wilson testvér június 8-án, pénteken délután érkezett országunkba. Elsőként a voluntári-i Adventista Médiaközpontot, valamint az Unió székhelyét látogatta meg.

Az Uniónál tett látogatása alkalmával imában fejezte ki háláját Istennek azért, hogy a mű előrehaladt Romániában. Imádkozott a romániai Adventista Egyház előljáróiért, és az itt folyó munka minden ágazatáért.

A Médiaközpontban tett látogatása alkalmával elismerően nyilatkozott a személyzetről, va-

lamint a technikai felszereltségről. Ismét megköszönte az Úrnak, hogy létezik egy ilyen központ, amely a hármasszó angyalit hirdeti.

Adrian Bocăneanu testvér interjút készített Wilson testvérral a „Kiindulópont” című műsorban. A beszélgetés során néhány, a világszéles egyházat érintő kérdésekre keresték a válaszokat. Többek között szó volt az egyház lelki ébredését fokozni vágyó tervről, amely az „Ébredés és reform” vagy „Ébredés az Ige által” elnevezést viseli. Wilson testvér örömmel beszélt arról, ahogyan az egész világon emberek ezrei élnek át az ébredés tapasztalatát.

Az elnök testvér beszélt a nagy missziós tervekről is, amelyek jelenleg az egyházat mozgósítják, különös figyelmet szentelve annak a munkának, amely 2013-ban kerül sorra a nagyvárosokban. A Profétaság Lelkének írásai fényében különleges figyelmet kell szentelni a nagyvárosoknak, főleg azért, mert 2009-től a világ népességének több mint fele ilyen urbanizációs központokban él. Reményeink szerint a világ 600 metropoliszában ezrek fogják hirdetni az evangéliumot, nyilvános evangélizációk és szociális, valamint egészségügyi programokkal.

A beszélgetés kitért a világ forrongó pontjain – Kínában és a Közel-Keleten – folyó missziómunkára is. Hozzávetőlegesen 400 000 adventista él Kínában. Tanulmányozzák Isten Igéjét és várják az Üdvözítő eljövételét, még olyan sajtóságos körülmények között is, amelyekben az ottani egyház él és fejlődik.

Az interjú végén Wilson testvér azt kérte, hogy a romániai adventisták imáikban emlékezzenek meg őráról és szolgálatáról. Személyes vágya még mélyebben megérteni az Úr Jézus Krisztus szentségét és azt a munkát, amit a mennyi Szentélyben végez.

Mivel gyermekkorát a Közel-Keleten töltötte, különös figyelemmel tekint a világnak arra a tá-

jára, és azt kéri, hogy imáinkkal támogassuk az ott folyó munkát.

Közös imádat a romániai testvérekkel

Szombaton, június 9-én a fővárosi Palota Teremben (Sala Palatului) különleges istentiszteletre került sor. Hozzávetőlegesen 4000 személy jött el, az ország minden egyházterületéről, és vett részt az eseményen, egyesülve imában és dicsőítve a Megváltót.

A Wilson család mellett, az esemény vendége volt Bruno Vertallier testvér, az Euro-Afrikai Divízió elnöke, valamint Gabriel Maurer, a Divízió titkára is. Vertallier testvér üdvözölte a romániai Adventista Egyházat, Maurer testvér pedig az imáról beszélt az elmélkedés perceiben.

Továbbá jelen volt Ismael Castillo testvér, a montemorelosi (Mexikó) adventista egyetem igazgatója, és Daniel Nae testvér, akit nemrég neveztek ki a Törökország-Ciprus Misszióterület elnökévé.

Felemelő pillanatok szerzője volt Dumitru Popa testvér, aki 1974. és 1990. között volt a romániai Adventista Egyház elnöke. Abban az időben Neal Wilson, Ted Wilson édesapja volt a Generál Konferencia elnöke, és az akkori nehézségekkel dacolva kétszer is meglátogatta országunkat – 1980 júliusában és 1989 májusában. Popa testvér egy fényképalbumot készített e két látogatás képeivel, amelyet most átnyújtott a meghatódott Ted Wilson testvérnek.

A Palota Teremben megtartott istentisztelet fénypontját Ted Wilson testvér prédikációja képezte, amelyet egy külön cikkben fogunk közölni lapunk egyik következő számában.

Ifjak között

A szombat délutánt Wilson testvér az ifjakkal való találkozásnak szentelte. A találkozón az ifjaknak alkalmuk adódott kérdéseiket, aggodalmaikat az elnök testvér elé tárni. Ennek a találkozásnak a cernicai Adventista Teológiai Intézet imaterme adott otthont. A teremben levő 900 férőhely kevésnek bizonyult az ifjak nagy serege számára, akik találkozni szerettek volna Wilson testvérral.

Mielőtt azonban az elnök Cernicára ért volna, rövid látogatást tett a főváros körgyűrűjének közelében levő telken, ahol a Viața și Sănătatea Kiadó új székháza épül. Wilson testvér imát mondott, amelyben kérte, hogy Isten jelenléte szentelje meg ezt a helyet.

A párbeszéd során arra buzdította az ifjakat, hogy bátran igényeljék Isten választását kérdéseikre, kételyeikre. Mindenáron maradjanak meg az Ige mellett, ha szeretnének jó döntéseket hozni az életben. Az élettárs megválasztásával kapcsolatosan azt tanácsolta, hogy olyan társat válasszanak, aki ugyanolyan meggyőződéseket és elveket vall, mint ők. És hogyha már olyan személlyel kötöttek házasságot, aki más hitű, ne feledjék, hogy missziós küldetésük van társukra nézve.

Wilson testvér biztosította a jelenlevőket arról, hogy bár egyre csökken az érdeklődés a vallásos dolgok iránt, a világ különböző tájain még élnek ifjak, akik lelkesen és büszkén élik adventista életüket. Főleg Dél-Amerikában vannak ilyen ifjak és nem is kevesen, akiknek a hitélete valósággal „áttérjed” másokra.

A végidők eseményeire utalva, az elnök testvér fontosnak tartotta elmondani, hogy az Ige szerint az ördög legnagyobb csalásaira kell számítanunk. Ennek érdekében azt tanácsolta az ifjaknak, hogy álljanak ki az Úr Jézus és az Ő Igéje mellett. Bátorította őket, hogy ne szégyelljék, hogy a maradék egyházhoz tartoznak, hanem képességeikhez és értelmükhöz mértén hirdessék a hármas angyali üzenetet.

Visszhangok

Habár rövid volt, ez a látogatás emlékezetes marad a romániai Adventista Egyház számára. Az esemény összegyűjtötte a világszéles egyház képviselőit, akik vendégeink voltak a divízió részéről; mindegyik egyházterület képviseltette magát szolgálattevői által, és lelkipásztorok jöttek el az ország minden tájáról. Annak ellenére, hogy a bennünk levő „emberi” korlátozta ezt az eseményt, megízlelhattuk a testvéri érzület és a közösség örömét, amelyet hamarosan teljes valójában megtapasztalhatunk. Ez a találkozó mindannyiunkban megerősítette a vágyat arra, hogy reménységünk mihamarabb valóra váljon. ■

Ted Wilson 62 éves és 2010 óta a világszéles Adventista Egyház elnöke.

Beszélgetés a Generál Konferencia pénztárossával

Március 15-e és 17-e között Robert Lemon testvér, a Generál Konferencia pénztárossa látogatást tett a Román Uniónál. Ez alkalommal kiképzést tartott az egyházterületek pénztárossainak és a romániai adventista intézmények képviselőinek, vezetőinek. Ugyanekkor került bemutatásra román nyelven a Hetednap Adventisták Generál Konferenciájának 2011–2012-es *Szervezeti Útmutatója (Working Policy)*, és az Adventista Egyház Könyvelési Kézikönyvének 2011-es kiadása.

A szombatot Lemon testvér és a vele tartó Norbert Zens testvér – az Euro-Afrikai Divízió kincstárnoka – a Moldvai Egyházterületnél töltötte. Együtt látogatták meg a mátkai gyülekezetet és általános iskolát, a bákói gyülekezetet, valamint a Podiși Egészségközpontot.

Ezen alkalommal az *Adventszemle* szerkesztői a romániai adventistákat is foglalkoztató kérdésekről beszélgettek Lemon testvérrel.

Adventszemle: *Első alkalommal látogat Romániába?*

Robert Lemon: Igen, ez az első alkalom, hogy az önök országába látogatok, de tudom, hogy a romániai egyház nagyon tevékeny, és annak ellenére növekedett, hogy sokan elhagyták az országot.

A: *Néhány év óta gazdasági válságot él át a világ. Befolyásolta-e ez a válság az Adventista Egyházat? Ha igen, akkor hogyan?*

R.L.: Természetesen, a válság az egyházban is érezte hatását. Az emberek elveszítették a munkahelyüket, ezért a tized és más adományok is csökkentek. De meglepő, hogy mindez nem olyan mértékben csökkent, amilyenre számítani lehetett. Érdekes, hogy a válság hatására olyan emberek is kezdtek tizedet adni, akik addig nem tették. Ez a válság fordított hatása, hiszen sokan rájöttek arra, hogy mindent Istentől kaptak, még a munkahelyüket is, ha megtarthatták, vagy akár

mást találtak. Ezért lelkiismeretes és kitartó adakozók lettek.

A: *Mit gondol, mi okozta a válságot? Egyesek azt állítják, hogy a Katolikus Egyház, a jezsuita rend vagy akár a szabadkőművesek ténykedései gerjesztették a válságot.*

R.L.: Én nem osztom ezeket az összeesküvés-elméleteket. Ez a válság tulajdonképpen nagyon jól mutatja, hogy milyen törekenyek a világ még legnagyobb piaci is. Érdekes megfigyelnünk például, hogy mit ír Ellen White a végidőről, ő sokkal inkább pénzügyi, mint politikai válságot említ.

A: *Pénzügyi szempontból hogyan alakulhat az egyház jövője? Középtávon megtörténhet-e, hogy az egyházi személyzet fizetése, vagy a nyugdíjak kifizetése nehézségekbe ütközzön?*

R.L.: Tudjuk azt, hogy a vég idején a hívők nem vásárolhatnak, és nem adhatnak el, tehát Isten gondoskodásában bízva fogják élni életüket. Emellett azonban el kell végeznünk a ránk bízott feladatokat. Mivel nem ismerem minden nyugdíjalap működésének részleteit, nem is nyilatkozhatok ezekről, azonban tudom, hogy jelenleg úgy van megszervezve és kezelve egyházunk nyugdíjalapja, hogy ezen a téren nem számítunk nehézségekre. De tudjuk, hogy világszerte az egyik legnagyobb kihívás az, hogy a közeljövőben sokkal kevesebb munkás lesz, mint nyugdíjas. És ez az egyházra is érvényes.

A: *Melyek a Generál Konferencia legfontosabb tervei? Milyen programokban vesz részt a világszéles egyház?*

R.L.: Legfontosabb projektjeink a következők: A *Reform és Ébredés* és a *Nagyvárosi misszió* programok, valamint A *nagy küzdelem* – az év könyve missziós terv. Anyagi szempontból a legmegterhelőbb a *10/40-es ablak** missziós tevékenység fenntartása. Ott nagyon kevés keresz-

tény és adventista él. Általában minden költségvetési megbeszélésen beszélünk arról, hogyan utalhatnánk ki több pénzalapot erre.

A: Milyen pénzügyi támogatást kapnak ezek a nagy tervek? Előnyt élveznek ezek a támogatásban?

R.L.: Minden nagy tervnek megvan a maga sajátossága. Vegyük például a *Reform és Ébredés* programot, amelynek nincs szüksége túl nagy anyagi forrásra, hiszen saját szívünk megváltozásáról szól. Ez a terv nagyon fontos a Generál Konferencia számára, de nem feltételez túl nagy anyagi befektetést.

A nagy küzdelem – az év könyve elnevezésű program abból áll, hogy az egyháztagek megvásárolják ezeket a könyveket. Tehát itt sincs szükség a Generál Konferencia közbelépésére.

A *Nagyvárosi Misszió* terv olyan városokat céloz meg, amelyben nincs adventista jelenlét. Ebben az esetben a Generál Konferencia nagyon sokat fektet be és segíti a divíziókat a terv kivitelezésében. Például, csupán a New York-i kampányhoz 500 000 dollárt utaltunk ki, és minden divíziót 250 000 dollárral támogatunk a terv megvalósításában.

Ami a 10/40-es ablakot illeti, minden pénzt a Generál Konferencia biztosít. Ott nincsenek tagjaink, nincsenek épületeink, kiadóink, éppen ezért van szükség a támogatásunkra.

A: Mi a véleménye az adventista világszervezetnek arról, ahogyan a romániai egyház sáfárkodik az anyagiakkal?

R.L.: Erről sokat nem tudnék mondani, hiszen első alkalommal vagyok itt és nem ismerem minden részletet, ezért csak általános dolgokra utalnék. Az egyház minden szervezetének, területének a vezetése egy kihívás. Így van ez pénzügyi téren is. Mint egyház szorgalmazzuk az átláthatóságot, a felelősségérzetet, és mindent megteszünk annak érdekében, hogy minden kis összeg helyes módon legyen felhasználva. Ennek ellenére lehetnek olyan helyzetek, amelyekről elmondható, hogy jobban is gazdálkodhattunk volna. Ez bárkivel megtörténik. Egy személy, egy család vagy egy intézmény is ráébredhet bizonyos helyzetben, hogy bölcsebben is felhasználhatta volna pénzét.

Meg vagyok győződve, hogy Isten irányítása alatt építettük fel a pénzügyi rendszerünket, amely a leghatékonyabb ebben a bűnös világban. A rendszer bizottságokból és felügyeletekből áll, amelyeknek az a feladata, hogy a tévedéseket ki-

szűrjék. Hiszem, hogy Isten parancsára állt fel ez a rendszer, és bár nagyon sok kihívással kell szembenéznünk, összehasonlítva más rendszerekkel, ez a leghatékonyabb.

Én azt szeretném, ha sokkal több felelősségtudat és átláthatóság létezne. Vannak olyan területek a világban, ahol a történelmi és kulturális kontextus hatására az ellenőrzött személyek azt szokták mondani: „bízson bennem!”. Ezért mondtam, hogy sokkal több átláthatóságot, nyitottságot szeretnék.

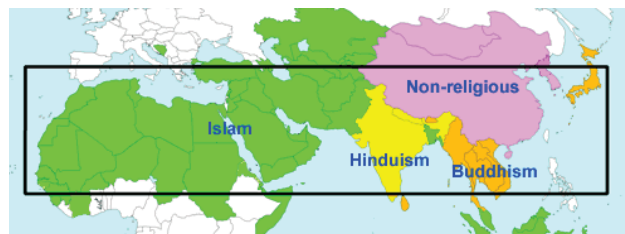
A: Jelenleg az Adventista Egyháznak milyen kihívásokkal, veszélyekkel kell szembenéznie?

R.L.: Elsősorban, egyre nagyobb a veszélye annak, hogy elveszítjük önazonosságunkat. Újra kellene tudatosuljon bennünk az, hogy az Úr nemsokára visszajön. Ha azzal a tudattal élnénk, hogy az Úr már a következő hónapban visszajön, biztos vagyok benne, hogy nem lennének olyan szomszédaink, akiket nem figyelmeztetnénk erre. De ha azt gondoljuk, hogy az Úr valamikor a távoli jövőben jön el, akkor már nem érzünk készletet annak prédikálására. A várakozás lelkületét újra fel kell élesztenünk az egyházban.

Másodsorban, egyre nagyobb kihívásnak tűnik az egység megtartása. Növekvő és egyre színesebb egyház vagyunk. Fennáll annak a veszélye, hogy nem maradunk meg egy családban. Az egység nem valósul meg önmagától, ezt ápolni kell. Nem kell feltétlenül egyformán gondolkodnunk, ám őrizkednünk kell az olyan elemektől, amelyek megoszthatják az egyházat, mivel az egyetlen olyan egyház vagyunk a világon, amely egyetlen szervezetben tömörül. Én hiszem azt, amit Ellen White írt, miszerint, ha még vannak is feszültségek, az egyház mindvégig egységes marad.

A: Mit üzenne a romániai adventistáknak?

R.L.: Ne feledjétek el, hogy az Úr nemsokára visszajön. Tartsuk szem előtt a missziós tevékenységben azt, hogy az Úr nem azért fog felelősségre vonni, hogy miért nem vagyunk gazdagok. Egyesek azt gondolják, hogy nincs elég pénzünk a misszióra, és hogy várnunk kell az alkalmas időre. Ez azonban tévedés. Mindenkinek a mindennapi életében, tevékenységében kell hirdetnie a jó hírt. Személyes munkával és az Isten által rendelt eszközökkel fog befejeződni a mű ezen a földön. ■

Tűz és vér által (II)

A törökországi adventista misszió kezdetei

Az első kévék

Theodore, fellelkedve és a Szentlélektől megerősítve vetette magát a munkába a konstantinápolyi keresztények körében. Természetesen, nem került el őt sem az ellenszegülés: egy protestáns missziós társaság hallott a lelkes evangélistáról és azonnal bezáratta.

A törvényszéki per felemésztette anyagi javait, ezért Theodore visszatért mesterségéhez, a cipészethez, és munkája közben tett bizonyosságot hitéről. Szegény volt és hontalan, ezért Baharian úrtól, egy ismerős örménytől bérelt szobát.

Nyáron hazatért a tulajdonos fia az iskolából, Aintab városából (ma Gaziantep). Az ifjú megismerkedett az új lakóval és olvasni kezdte Theodore angol nyelvű könyveit. Zador Baharian különösen két könyvet kedvelt: Uriah Smith: *A Dániel és a Jelenések könyve*, valamint J. N. Andrews: *A szombat törvénye*. Beállt az ősz és Zador visszatért az iskolába, ahova magával vitte az angol könyveket is. Úgy érezte, hogy e nyomtatványok által Isten szól hozzá, és meg is értette a leírt üzenetet. A cipész misszionárius tehát így nyerte meg az első megtérő lelket.

A hír, hogy az advent hit terjed Törökországban, nemsokára eljutott az európai misszióvezetők fülébe is, így hát a németországi H. P. Hol-

ser elutazott megvizsgálni a helyzetet, ahol megtalálta Zador Bahariant, aki már készen állt a keresztségre. Zador 1890 nyarán megkeresztelkedett. Holser azt tanácsolta a tanult ifjúnak, hogy készüljön fel a lelkészi munkára. Baharian, érezve Isten vezetését életében, a svájci Bázélbe utazott, és az ottani Adventista Főiskolán tanult két évig.

Mivel megtapasztalta, hogy a keresztény irodalom milyen hatékonyan fedte fel előtte az igazságot, Zador ihletést érzett, hogy 10 000 oldalnyi irodalmat lefordítson török és örmény nyelvre az idő alatt, amíg Bázélben tartózkodik. 1892-ben visszatért szülőhazájába és magával vitte a lefordított anyagot.

Theodore Anthony és Zador most már egyesített munkával mutatták be ezt az anyagot egy nyomdának, és meg is kapták a kiadáshoz szükséges engedélyt. Brosúrák százai kerültek így Törökország 12 városában lakó ismerőseikhez.

1892-ben ők ketten megtartották első evangélicációs kampányukat egy konstantinápolyi hotelszobában. A hat megtérő lélek egyetlen női tagja lett nemsokára Zador felesége. Az irodalom révén úgy szórattak szét az igazság magvai, amilyen mértékben egy személy barátjával megosztotta a jó hírt. Eljött az idő, amikor a két evangélista már nem tudott eleget tenni a nagy számú bibliatanulmány igényléseknek.

1893-ban olyan városokban tartottak evangélicációs kampányt, ahol az irodalom már felkeltette az érdeklődést: Ovajuk, Bardizag, Aleppo (ma Malab városa Szíriában) és Alexandretta (ma Iskederun). Kis csoportok alakultak, így a Jelenések könyvében olvasható hét gyülekezet földjén gyorsan terjedt az evangélium e két férfi munkássága nyomán.

H. P. Holster, a Közép-európai Egyházterület akkori elnöke Törökországba látogatott 1894-ben. Ünnepélyes istentiszteleten kérte az áldást Zador Baharianra, aki így lett az első felszentelt lelkipásztor a Közel-Keleten frissen alakult

Adventista Egyháznak. Ám a vallásügyi minisztérium csak kétféle vallási missziót ismert el: az ortodox, valamint a protestáns missziót.

Az ortodoxok nem ismerhették el, a protestánsok pedig nem akarták elismerni az adventistákat, ezért a törökországi adventizmus az apostoli egyház módszereit alkalmazta. Hozzáértő kézművesek telepedtek le az ország különböző területein és munkájuk közben bizonyosságot tettek hitükről. Theodore Anthony Bursában telepedett le, egy szabó és egy esernyőkészítő pedig Nicodemiába ment. Egy görög kézműves Samsun városába, egy örmény asztalos pedig Adana városába költözött, miközben Konstantinápolyban egy örmény könyvevangélista árusította az irodalmat.

Theodore Anthony egészségét megviselte a megfeszített munka és megbetegedett. A hosszú utazások, a nehéz munka és a sok ellenállás, amibe ütközött, rányomta bélyegét a bátor munkás egészségére. 1895-ben hunyt el, 57 éves korában, figyelemre méltó örökséget hagyva hátra maga után Zador Baharian és a Törökországban folyamatosan gyarapodó adventisták számára.

Növekvő ellenállás

Alig egy évvel később, az új adventisták, akik Theodore munkássága nyomán tértek meg, nehéz megpróbáltatások elé kerültek. Sokan életüket vesztették az ellenük folytatott hadjáratban. Az 1896-os üldözés idején sokan a konstantinápolyi adventista gyülekezőhelyen találtak menedéket. És csodával határos módon az ott tartózkodók közül senki sem veszett el az erőszakos hadjáratban.

Az elnyomás ellenére az advent mű előrehaladt a rendíthetetlen Baharian vezetése alatt. Szombatiskolai tanulmányokat, broszúrákat és könyveket fordítottak le és küldtek Konstantinápolyba, hogy megerősítsék a keresztényeket, akik Törökország negyven városában szétszórta éltek.

Baharian, Pál apostolhoz hasonlóan Társisban született, és nem csupán olyan rendíthetetlen volt, mint elődje, hanem hasonló próbákat is kellett átélnie. Már munkásságának kezdetén török- és örményországi utazásai alatt ellenszeggéléssel találkozott. Sokszor kövekkel dobálták meg, börtönbe zárták, törvényszékek elé hurcolták, gyakran került életveszélybe. A kormány 1903-ban megtiltotta neki, hogy elhagyja Társis környékét, de tanítványai és a frissen megtért keresztények elszéledtek az egész ország területén

és nélküle folytatták a munkát. Zador, Pálhoz hasonlóan leveleket írt a rácsok mögül, amelyek tanácsolták és bátorították az újonnan alakult gyülekezeteket és az ifjú tagokat. Az elnyomás leghevesebb időszakában, a Törökországban munkálkodó négy alkalmazott misszionárius találkozót hirdetett az evangélium minden munkása számára, hogy a tevékenységet jobban megszervezhessék, és egyben egymást bátorítsák. De a hatóságok nem csupán megakadályozták a találkozót, hanem minden munkásnak megtiltották azt, hogy elhagyják a lakhelyükhöz tartozó körzetet. Három munkást, három különböző helyen tartóztattak le, de a gondviselés folytán ugyanabba a börtönbe zárták őket. Nagy volt az örömük, amikor megtudták, hogy cellatársuk maga Zador Baharian. Ezek a férfiak örültek a találkozásnak és ott, a rácsok mögött tartották meg a tervezett találkozót. Szabadulásuk után feltöltődve utaztak vissza lakhelyükre, hogy még bölcsebben és határozottabb célkitűzésekkel végezzék a munkát.

A törökországi keresztények nagyon sokat szenvedtek 1896. és az Első Világháború kitörése között. Az ellenük irányuló nemzeti hadjáratok több ezer áldozatot követeltek, főleg az örmények körében, akiket nemzetiségükért és kereszténységükért gyűlöltek a szélsőségesek. Az erőszakhullám nem kerülte el Zador sem, aki feleségével és fiával 1908-ban az adanai börtönbe került.

Mildred Thompson Olson tanárnő és misszionárius volt Libanonban. Az itt közzölt, először 1996-ban megjelent cikkében feldolgozott eseményekről két örménytől hallott, akik Zadour Baharian közvetítésével elfogadták az adventista hitet, majd az 1914-15-ös üldözés idején Bejrutba menekültek. Ők szintén Bahariantól hallották Theodore Anthony csodálatos megtérésének és önfeláldozó szolgálatának történetét.

Ezt a cikket az Adventist Review 2004. július 22-i számából vettük át.

tönbe került, ahol kivégzésükre vártak. A keresztények elleni végső hadjárat kitűzött napja előtt egy nappal politikai változások álltak be az országban, amely szólás és sajtószabadságot eredményezett. Az „öld és pusztítsd” parancs pedig „szabadítsd fel és védj” jelmondattá változott a keresztények számára.

Más adventhívők azonban nem jártak ilyen jól. 1909-ben Adana tartományban megtámadták őket. Az erőszakhullámban hat adventista férfit gyilkoltak meg, egyeseket térdre kényszerítettek, és ima közben lőtték agyon. Másokat, akik a szombatiszkolai tanulmányokért feleltek, kiraboltak és megvertek, de megkegyelmeztek az életüknek.

Theodore Anthony módszereit alkalmazva képezte ki Baharian az ifjakat a könyvevangélista munkára. A könyvek eladásai folytán nagyon sok munkája volt annak, aki a Konstantinápolyban levő raktárban felelt az irodalom terjesztéséért. A könyvevangélisták ellepték az egész országot annak ellenére, hogy sokszor börtönbe kerültek, így osztották a kiadványok ezreit a török otthonokban. Hatékony munkát végeztek. 1914-ben a felnőtt adventisták hivatalos száma 342 volt, a valóságban azonban sokkal többen voltak.

Hűségesnek maradni a végsőig

Nehéz napok következtek 1914–1915-ben, amikor keresztények millióit végezték ki, üldözték, száműzték vagy éhezették a hatóságok. Egyesek elhagyhatták az országot és külföldre menekülhettek. Az adventisták kevesebb mint százan maradtak. Az 1914–1915-ös üldöklések alatt csak két könyvevangélista menekült meg, mindezek mellett azonban Baharian is életben maradt.

Mivel olyan sokszor állt már a török törvényszékek előtt, már hivatalosan is „szombatista”-nak nevezték, és olyan vallási vezetőnek tartották, aki nem avatkozik bele a politikába. Ezért letartóztá-

tása után legtöbbször hamarosan szabadon engedték, de folyamatos életveszélyben élt.

A misszió elnöke felkérte Bahariant, hogy tegyen egy missziós látogatást, és látogassa meg a törökországi adventista tagokat. Nem volt ez egy bölcs küldetés, mivel a kormány minden örménynek megtiltotta, hogy bemenjen Törökország területére. Az egyház tagjai kérték az elnököt, hogy vonja vissza döntését, mivel tudták, hogy Zadourt meggyilkolhatják Törökországban. Nem szerették volna elveszíteni azt az embert, aki bajnokként nyert nagyon sok lelket az Úrnak, és aki teljes erőbedobással munkálkodott az adventizmusért. Senki sem prédikált olyan erővel, mint Baharian, szavai hallatán az az érzése támadt a hallgatónak, hogy mennyei harmat száll rá. Baharian Zadour azonban úgy értékelte, hogy az elnök utasítása tulajdonképpen isteni elhívás, és készséggel teljesítette azt. Utazása azonban hiábavalónak és tragikusnak bizonyult. A törökországi adventistákat már előbb vagy meggyilkolták, vagy száműzték és senki sem volt már, akit segíteni, vagy bátorítani lehetett volna. Zadourt elfogták, börtönbe zárták és megkínózták. Két katonai kíséretében küldték Konstantinápolyba. Sivas helysétől 32 kilométerre (Konstantinápolytól 320 km-re) a katonák megállították és felszólították Bahariant, hogy tagadja meg Krisztust és vallja magát igazhitű mohamedánnak. A hívő lelkipásztor nem engedelmeskedett e parancsnak. Miközben imára kulcsolta kezét, agyonlőtték, levették a ruháit, eltüntették a holttestét, majd ruháit eladták a piacon.* Törökország modern apostolának hangja végképp elcsendesedett.

A megemlékezés könyvében azonban Istenél minden fel van jegyezve. Százak vagy akár ezrek számára, akik egy türelmes cipész nyomán lettek adventisták, de az általa elsőnek megtérő hívő számára is megadatik majd a találkozás nagy napja Isten két rendíthetetlen szolgájával, akik bemutatták életükkel azt, hogy miként kell viselni Krisztus keresztségét. ■

* Az Első Világháború idején az angol haderők foglyul ejtettek egy török katonát és egy egyiptomi gyűjtőtáborba vitték. Ott egy adventistának vallott mély megbánással Zadour Baharian meggyilkolásáról. Ez a nyilatkozat, melyet egy szemtanú tett, eltér a Hetednap Adventista Enciklopédiában megjelent leírástól.

Díjat kapott „Az emberi test csodája” műsor

Egy jól irányított, támogatott és ihletett erőfeszítést Isten megáld, és az emberek is elismerően nyilatkoznak róla.

Ebben az évben a Speranța Tv elnyerte a Romániai Televíziós Szakemberek Egyesületének (A.P.T.R.) díját. A dr. Constantin Dinu által készített „Az emberi test csodája” című műsor, amely a 2011-es év „Kezdj el élni!” evangélikációs kampányra készült, elnyerte a XXII. A.P.T.R. gálán az „Opera Prima” díjat. Constantin Dinu általános orvos, és a Romániai Adventista Unió Egészségügyi Osztályának az igazgatója. „Az egészség ABC-je” című műsort is ő készíti, amit a Speranța Tv közvetít.

Cristina Işvan: Mit jelent önnek ez a televíziós díj?

Constantin Dinu: Egy sikeres kísérlet végét. Egy jól előkészített tervet, gigászi munkát, az anyag előkészítését, szerkesztését, nagyon jó együttműködést a technikai stábbal, valóságos lelkesedést a teremtés témája iránt, a Teremtő imádatát, és végül elismerést egy szakmai zsűri részéről, akik felismerték a téma minőségét és talán az odaadással végzett munkát.

Számomra ez a díj bátorítás és bizonyíték arra nézve, hogy egy jól irányított, támogatott és ihletett erőfeszítést Isten megáld, és az emberek is elismerően nyilatkoznak róla.

C.I.: Mit gondol arról, hogy épp egy egészséggel foglalkozó műsor kapta ezt a díjat?

C.D.: A zsűri elnöknőjének szavaiból megértettem, hogy a műsor számára annyira érdekes volt, hogy mindenképpen díjazni szeretne volna, csakhogy nem tudta, hova, milyen kategóriába sorolhatná be. Végül úgy döntöttek, hogy az „Opera Prima” díjjal jutalmazzák.

C.I.: Milyen kritériumokat tartott szem előtt a „Kezdj el élni!” és különösképpen „Az emberi test csodája” műsor készítése közben?

C.D.: Elsősorban, szeretném kihangsúlyozni azt az isteni ihletést, amely végigkísérte a „Kezdj el élni!” projektet. Már a kezdetben megértettem, hogy csupán három alkalom van beszélni az egészségről. Szerettem volna az

adventista sajátosságokat is bemutatni. Ennek érdekében kellett beszélnem arról a két nagy témáról, amiről felismernek bennünket a világban: a megelőző életvitel, amely képes elhárítani a krónikus civilizációs betegségeket, másodszorban pedig a függőséget okozó szenvedélyek, amelyek sokkal rohamosabban teszik tönkre az emberi szervezetet, mint ahogyan az fiziológiailag végbemegy. Ám ahhoz, hogy hiteles képet tudjak nyújtani az egyház által is szorgalmazott életvitelről, és a szenvedélybetegségek ellen szólhassak, amelyek leépítik az emberi szervezetet, nagyon erős és helytálló indoklással kellett fellépnem. És ezt az indoklást találtam meg a teremtésben – „Az ember a teremtés koronája”-címmel közöltem az üzenetemet, minden erőmet latba vetve.

C.I.: Meséljen egy kicsit a műsor készítésének kulisszatitkairól.

C.D.: Beszélhetnék a nehézségekről, amelyeket le kellett küzdenünk. A már az első nap lehulló nagy hó és a zord hideg volt talán a legnagyobb akadályunk. Nehézség adódott abból is,

hogy az előkészített anyag 60 perces volt, és ezt kellett úgy karcsúsítani, hogy beleférjen 45 percbe. És honnan vágjal ki, ha az anyag egységes egészként készült? A végszónak, amikor a Teremtőről beszélünk, mindenképpen meg kellett maradnia. És természetesen nehézséget okozott az is, hogy oly nagy mennyiségű információhalmazt kellett megértetni az emberekkel. Ezzel tisztában voltunk. A műsor adásba kerülése után azonnal kritikákat is kaptunk. De ez a téma, amely a csodás emberi szervezetről szól, nagyon sokrétű. Lehengerlő kellett, hogy legyen az információhalmaz. A végkövetkeztetés, melyet törekedtünk hangsúlyozni: „a teremtés koronája vagyunk, és Isten csodálatosan ültette gyakorlatba ezt a nagy tervet”.

C.I.: *Mint orvos, és mint a Romániai Adventista Egyház Egészségügyi Osztályának vezetője, hogyan látja, milyen szerepe van az egészségügyi dolgozóknak a Szentírásban található értékek népszerűsítésében?*

C.D.: Három dolgot kell figyelembe vennünk:

1. Jézus Krisztus sokkal többet gyógyított, mint amennyit prédikált, és sokkal több embert gyógyított meg, mint ahányan elfogadták Őt (lásd a 10 bélpoklos esetét). Nekünk minden emberrel jót kell tennünk, attól függetlenül, hogy elfogadják vagy nem lelki üzenetünket.

2. Ennek az orvosi munkának az alapja bibliai tanácsokon alapszik, valamint a Prófétaág Lelkének ihletett írásain. Ez az életvitel készít fel bennünket, hírnököket, hogy még jobban megértsük a jelenvaló igazságot, Isten jellemét, és legalább egy kis részét annak, ami végbemegy Isten lelkében most, a nagy küzdelem kiteljesedésének közepette. És ez segít megérteni azt is, hogy mit jelent jó és hű szolgának lenni (mint egyének), valamint Krisztus menyasszonyának lenni (mint közösség).

3. Az ilyen irányú orvosi tevékenység tesz hitessé bennünket mint egyházat, doktrinálisan is. Ellen White azt írta, hogy amikor az emberek elfogadják az egészségre vonatkozó üzenetünket és megértik azt a biztos és ésszerű alapot, amelyen nyugszik, akkor majd készek lesznek megismerni lelki üzenetünket is, amely ugyanolyan szilárd és ésszerű. „Akkor majd arra gondolnak, hogy ha ilyen elveket vallunk a mértékletességről és az egészségről, akkor vallásunkban kell lennie valaminek, amit érdemes tanulmányozni.” (Ellen White: *Evangelizálás*, 514. old.)

C.I.: *Ma már nem csak az adventisták beszélnek az egészséges életvitelről, a helyes étkezésről, a mértékletességről vagy az ártalmas szenvedélyekről való lemondásról. Mégis, miben jeleskedik ez irányban az Adventista Egyház?*

C.D.: Az Adventista Egyházban van néhány sajátos elem, ami nagy előnyt jelent:

1. Az egészségre vonatkozó üzenet legalább 100 évvel előz meg egyes tanulmányokat, mint például az amerikai Surgeon General jelentés (1964), amely a dohányzás káros hatásaira mutat rá, és 150 évvel megelőzi azokat a tanulmányokat, amelyek a vörös hús fogyasztásának káros következményeit tárgyalják (2-es típusú cukorbetegség vagy vastagbélrák).

2. Az adventista egészségügyi tanulmányok egyediek, mivel a jelenlegi értékekhez igazodnak, és olyan következtetéseket fogalmaznak meg, amelyek nagy hatással vannak a társadalom egészségére.

3. A Hetednapos Adventista Egyház ötvözi a modern orvostudományt (például a rák gyógyításában használt protonrezecske gyorsító, a gyermekgyógyászatban a szívatültetést vagy az idegsebészeti gyakorlatokat) az egészségügyi központokkal, amelyek a megelőző életvitelt népszerűsítik.

4. Az egészségügyi nevelésben nagyon sok orvos vesz részt, amely nagyon jó hatással van a munka minden résztvevőjére. Azt szoktam mondani a dohányzás-leszoktató szeminárium résztvevőinek, hogy ha szeretnének megszabadulni a szenvedélytől, akkor kezdjenek el meggyőzni más két dohányost, hogy szokjanak le a dohányzásról.

5. Az adventista hitelvek fontos eleme a lelkiiség: mi egyedi módon fontosnak tartjuk a menyeyi Szentély megtisztítását, egyfelől, ugyanakkor nem felejtjük el a Szentlélek templomának megtisztítására vonatkozó utalást, amely az em-

beri szervezet (1Kor 3:16-17, 1Kor 6:19). A két megtisztítás közötti kapcsolat szintén adventista sajátosság.

C.I.: Országos vagy akár regionális szinten hogyan tehetne a lakosságért még többet egyházunk?

C.D.: Romániában az Adventista Egyháznak sokkal nagyobb befektetést kellene szánnia az egészségügyi munkára. Mi azt állítjuk, hogy ez az evangélium jobb keze, ennek ellenére alulf finanszírozott. Ez olyan, mint amikor azt mondjuk, hogy az ellenséggel két kézzel szeretnénk megküzdeni, csak hogy egyik kezünkben a hitetlenség palástját tartjuk. Való igaz, válságos időkben élünk, ám az Isten művéhez szükséges pénz csak egy kis hányada van az egyház bankszámláin. A pénz nagy része sikeres személyek vagy cégek birtokában van, akik értékes munkatársai vagy támogatói lehetnének a helyi gyülekezet terveinek kivitelezésében. A kétségek azonban elfeledtetik velünk azt, hogy konyhánkban van az olajos korsó és a lisztes edény, és a „valóság” szemüvegén keresztül látunk, amellyel gyakran kérkedünk is, ám mennyei nyelvezetre lefordítva ez csupán „hitetlenség”. Egy modern, látható adventista egészségügyi központ nem lenne más, mint az amerikai adventista egészségügyi rendszer kicsinyített mása. Már van két ilyen egészségügyi központunk, ahol naponta történnek csodák úgy a testiekben, mint a lelkiükben. Természetesen, nem feledkezünk meg az egészségügyi expókról sem, a klubokról, dohányzásszelosztató tanfolyamokról nyilvános termekben vagy a börtönökben, a krónikus betegségekről szóló konferenciákról, de beszélhetünk a stresszt, vagy a kemikáliák alkotta függőségeket tagláló értekezletekről, az *Élet + Egészség* folyóiratról. Megemlíteném „Az egészség ABC-je” című műsor 130 kiadását, amelyet a Speranța TV-n közvetítettünk, és amelyek az étkezésben rejlő betegségekről tájékoztatják a közönséget.

C.I.: Mit tehet egy hívő, akinek nincs orvosi képzettsége, az Isten Igéjében található egészséges életstílus népszerűsítése érdekében?

C.D.: Elsősorban, éljen ilyen életet, vagy legalább adja meg ennek az életstílusnak az esélyt, mint ahogyan Dániel tette Babilonban, és már tíz nap elteltével látható eredményeket tudott felmutatni. Másodsorban, tájékozódjon, gyűjtsön be minden információt, és társuljon olyan személyekkel, akiknek van tapasztalatuk az egészségügy vagy az egészséges életvitel terén. Sajnos

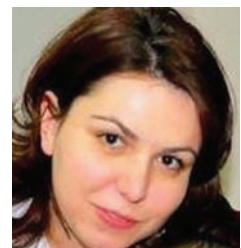
azonban, hogy közöttünk is sok az avatatlan, az orvosi szélhámos. Vigyázzunk, senki se képzelje azt, hogy ilyen vagy bármilyen munkát végezve egy jobb helyezést érhet majd el az ítéletkor, mivel az üdvösség egy ajándék, és bármilyen tevékenység kötelesség Isten és embertársaink irányában (lásd: Lk 17:10).

C.I.: Ön szerint hogyan kapcsolódik az egészségügyi munka az evangélium hirdetéséhez?

C.D.: Mindenekelőtt helyre kell állítani egy rég megszakadt köteléket, az orvos-lelkipásztor kapcsolatát. Történt némi előrelépés ebben az irányban. Azonban ennek egy olyan működőképes kapcsolatnak kell lennie, amelyet, mint minden csontot és ízületet, izmot folyton mozgatni kell, mert ha nem, az nem csak fájdalmat, hanem a végtag bénulását is eredményezheti, a maga minden következményével.

C.I.: A Speranța Tv műsorai milyen mértékben vesznek részt az evangélium hirdetésében?

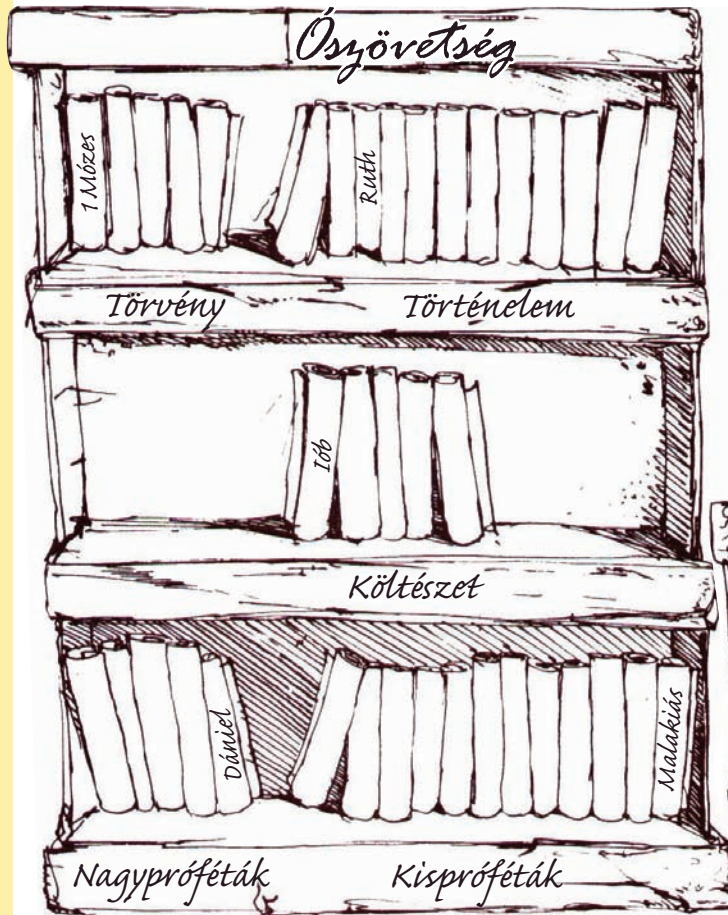
C.D.: Amilyen mértékben nézik az emberek és amennyire népszerűsítjük azokat. Sokkal nagyobb nézettség kellene, hogy legyen, ugyanakkor más televízió- és rádiótársaságoknak is át kellene adnunk műsorainkat. Ha mások is értékelnék a méhkaptárunkban előállított méz minőségét, akkor az a meglepetés érhet, hogy egyszer talán virágpórt is kérnének tőlünk! ■

Cristina Işvan,
az Adventista Média-
központ főszerkesztője

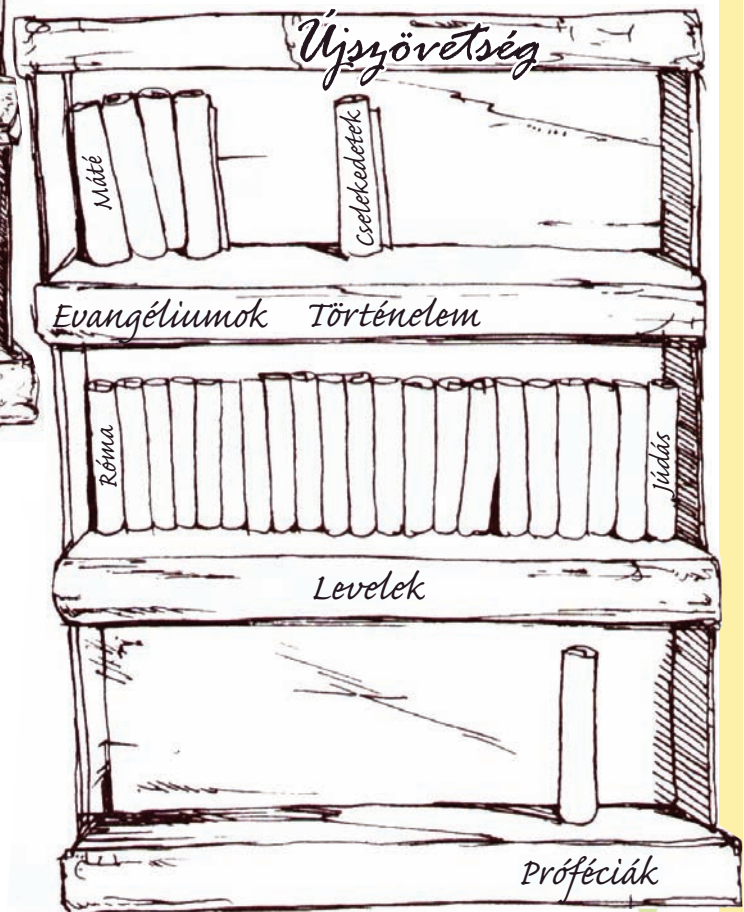

A Biblia könyvei

A Biblia tulajdonképpen egy kisebb könyvtár, amelyben sokféle könyvet megtalálunk. Írd rá a két könyvtár tekerceire a bibliai könyvek neveit, és próbáld megjegyezni azokat.

A görög nyelvben a *biblos* „könyv”-et jelent. A Biblia egy 66 könyvből álló gyűjtemény, melyet 40 szerző 1500 éven át írt. A szerzők papiruszt és pergament (megmunkált állati bőrt) használtak az íráshoz.

Alina Chirileanu
a Román Unió
Gyermekosztályának
segédvezetője.

A Biblia egyes részeit a Sinai-pusztában írták, más részeit Babilonban, a zsidó fogság idején. Néhány könyv a római börtönben keletkezett, az utolsó pedig a földközi-tengeri Pátmosz-szigeten.

Ugyanolyan értékesek, mint az angyalok

A Krisztusban hívő gyermekek lelkei ugyanolyan értékesek, mint az Isten trónja körül álló angyaloké. Krisztushoz kell vezetni, és Krisztusért kell nevelni őket... A gyermekek Isten örökségét képezik. A megváltási terv éppen úgy tartalmazza az ő üdvösségüket is, mint a tietet. Azért lettek szüleikre bízva, hogy az Úr tanításaira és figyelmeztetéseire legyenek megtanítva, hogy felkészülhessenek arra a munkára, amelyet itt e földön és az örökkévalóságban kell végezzenek... Az Úr nevében kérlek, tiszteljétek gyerekeiteket! Úgy tekintsetek rájuk, mint szent kötelességre... Ők a szerető Isten tulajdonai, Aki arra hívott el, hogy Vele együtt munkálkodva segítsünk a gyerekek tökéletes jellemének kialakításában... A gyerekek és az ifjak Isten különleges kincsét képezik!” (E. G. White: *Boldog otthon*, 261–262. old.)

Csak köszív lehet közömbös egy ilyen üzenet hallatán. Ki mérhetné fel e nagy felelősség méreteit, amely a testi szülők, és a lelki szülő (egyház) vállára lett helyezve? A megváltás történelmének eme utolsó idejében vajon tudunk-e úgy tekinteni gyermekeinkre, tulajdonára és mint drága kincsre? Az otthonokban és a gyülekezetekben mindent megtesznek annak érdekében, hogy a gyermekek felkészülhessenek arra a munkára, amit itt e földön és az örökkévalóságban kell végezzenek? Nincs szülő, aki ne tekintene gyerekére úgy, mint „szeme fényére”, és nincs gyülekezet, amely ne szeretné gyerek és serdülőcsoportját. De vajon az a mód, ahogyan szeretjük és viselkedünk velük szemben, biztosítja számukra a mennyországot?

Az elmúlt évben megrendezett vallásolimpián próbáltam feloldani a megjelent gyermekekben és ifjakban a lámpalázat. Az alkalom fontosságának és a felkészülés hiányának tudatában többeken erőt vett a stressz. Egyesek azzal mentegetőztek – jogosan –, hogy az iskolai sok teendő, a matematika, román, angol, zene, informatika stb. különórák miatt nem sok idejük maradt a vallásra. Őket megértettem, szüleiket azonban már nem. Fontosabb a föld és e mulandó élet, mint a menny és az örök élet? Fontosabb

a pénz, a ház és a hírnév, mint egy szép jellem, amely azt eredményezi, hogy egy örökkévalóságon át Krisztussal járjunk? Felüdülést jelentett volna számomra, ha legalább egynéhány gyereket találok, aki vallásból különórára járt.

Most, a vizsgálati ítélet idejében fájnak az ihletett idézetek! Olvasások és gondolkodjatok el ezeken! „Isten minden bizonnyal megátkozta a hűtlen szülőket. Ők nem csak itt plántálnak töviseket, amelyek már e földön sebeznek, hanem az ítéletkor szembeülniük kell saját hűtlenségükkel is. Akkor sok gyerek majd elítélően nyilatkozik szüleiről, akik nem tartották kordában őket és lelki bukásukért felelősek. A szülők az ál- és vak szeretetük miatt nem látják meg gyerekeik hibáit, nem próbálják kijavítani ezeket, ennek pedig az lesz a következménye, hogy a gyerekek elvesznek, és vérüket hűtlen szüleik kezéből kérik majd számon.” (E. G. White: *Bizonyságtételek*, 1. köt., 233. old.)

E súlyos szavak fényében arra kellene igyekeznünk, hogy olyan szülők legyünk, akik minden lehető és lehetetlent megteszünk annak érdekében, hogy gyerekeink, ifjaink jelleme harmonikusan fejlődjön, és elméjüket a krisztusi megváltás szépsége töltse be.

Az egyházban végzett egyik felmérés megrázó adatokkal szolgál: ha egyházunk az utóbbi száz évben egyetlen lelket sem nyert volna meg a világból, hanem csak megtartotta volna tagjaiként gyerekeit és ifjait, akkor az advent nép ma több mint 100 millió tagot számlálna!

A megváltási tervben túl késő van már ahhoz, hogy ne értsük meg épp most, hogy felelősségteljesen és komolyan kell ezekkel a lelkekkel foglalkoznunk, amelyek ugyanolyan értékesek, mint az angyalok. Gyerekeink és ifjaink a ma és a holnap egyházát alkotják.

Testi és lelki szülők, változtassunk a fontossági sorrenden és szolgálatunkat összpontosítsuk eme drága lelkek megnyerésére, az örök élet számára! Változtassuk az átkot áldássá! ■

Mihai Maur
a Bánáti Egyház-
terület elnöke.

Egy folyóirat mindenkinek!

Élet + Egészség

Életmód, természetes táplálkozás, orvostudomány, család

az egészséges életmódot népszerűsíti
a tudomány új felfedezései alapján,
az alábbi területeken:

- ✓ kockázati tényezők ismertetése;
- ✓ az egészség-helyreállítás módszerei;
- ✓ receptek az egészséges táplálkozáshoz;
- ✓ pozitív jellemvonások fejlesztése;
- ✓ kiegyensúlyozott kapcsolatok;
- ✓ környezettudatos magatartás.

Tizenhárom
éve segítünk
egészséged
megőrzésében

Rendeld meg*

2012. április 1-je és 2013. március 31-e között,
vagy terjeszd** az *Élet + Egészség* lapot,
és megnyerheted a **70 ingyenes üdülés**
egyikét a **mezőménesi** vagy **podísi**
egészségközpontokba.

* 12 hónapra szóló előfizetés esetén

** a havonta 20 folyóiratot terjesztőkre érvényes

